Louis Pelzer

De la întuneric la lumină, de la moarte la viaţă

Mărturie adusă fidelităţii şi puterii lui Dumnezeu

Editura Agape

Cuprins

Se povesteşte	8
Succesiune de accidente	13
Miastenia mea	19
întîlnirea mea cu Dumnezeul Bibliei	33
înaintarea mea spirituală	45
O nouă orientare	55
Vindecarea mea totală	56
O încurajare	63

Dumnezeului meu, care salvează încă în chip desăvîrşit (Evrei 7:25).

Soţiei mele, atît de curajoasă în încercare Copiilor mei, ca să fie întăriţi

Prolog

nouă, Dumnezeule, nu nouă, ci Numelui Tău dă-i glorie, din cauza bunătăţii Tale, din cauza fidelităţii Tale..." (Psalm 115:1).

La insistenţele copiilor mei, m-am decis să-mi povestesc istoria. Scrisă în mod dezlînat, ea nu are valoare din punct de vedere literar. Fie însă ca Domnul să Se servească de ea pentru a-i încuraja pe unii, pentru a da de gîndit altora şi pentru a-i face pe cît mai mulţi să-şi pună încrederea în Iesus*, singurul Nume care a fost dat oamenilor prin care pot ei să fie salvaţi (Fapte 4:12).

gumele Său este Fidel si Adevărat" (Apocalipsa 19:11).

Jesus, Emanuel".

Prefaţă

Din toată inima şi fără nici o rezervă scriu aceste rînduri de apreciere şi de recomandare pentru mărturia fratelui meu Louis Pelzer care, doar prin istorisirea vieţii sale, îl glorifică pe Domnul arătînd înţelepciunea căilor Sale şi suveranitatea intervenţiilor Sale.

Nu cunosc o altă lucrare care să scoată mai bine în evidenţă prioritatea salvării în Cristos faţă de vindecarea fizică şi superioritatea revelaţiei biblice faţă de sentimentele umane.

Fie ca exemplul fratelui nostru să servească edificării, întăririi şi eliberării copiilor lui Dumnezeu, prea uşor atraşi în aventuri „spirituale" de către unii creştini adesea sinceri, dar din nefericire deseori amăgiţi!

Urez acestei modeste lucrări să găsească o mare răspîndire între cititorii de limbă franceză.

Frederic Buhler

Responsabilul Centrului de Cercetări Informaţionale şi de întrajutorare (Centre de Recherches d'Information et d'Entraide - CRIE)

* Este transliterarea în greacă a ebraicului Ieşua. Formele „Iisus" şi „Isus" sunt doar tradiţionale - n. Tr.

Se povesteşte...

„Cum v-aţi convertit la Dumnezeu părăsindu-vă idolii ca să-L serviţi pe Dumnezeul cel viu şi adevărat şi ca să aşteptaţi din ceruri pe Fiul Său pe care L-a înviat dintre cei morţi, lesus, care ne scapă de mînia viitoare" (l.Tesaloniceni 1:9-10).

Născut geamăn adevărat, al zecelea dintr-o familie de 13 copii, am crescut într-o atmosferă foarte religioasă. Tatăl meu, crescător de bovine şi ovine în regiunea Ardennes, era originar din Liege, în Belgia, unde şi-a făcut studiile la iezuiţi. Mama, crescută şi ea la călugăriţe în departamentul de Nord, a decedat la naşterea celui de-al 13-lea copil. Cu această ocazie, tata i-a adunat pe toţi copiii în jurul patului unde zăcea mama şi a parafrazat cuvintele lui Iov:

„Domnul ne-a dat-o, Domnul ne-a luat-o, binecuvîntat să fie Numele Domnului". Era în data de 24 august 1939, războiul începuse, şi trebuia să evacuăm regiunea!...
Tata ne-a crescut în temere de Dumnezeu încă de cînd eram mici. El era un om plin de credinţă, temător de Dumnezeu, foarte ferm în convingeri. El credea în sacrificiul de pe cruce al lui Cristos şi în salvarea prin credinţă, dar la acestea adăuga bineînţeles faptele bune şi închinarea la sfinţi, mai ales la Măria, după învăţătura eronată pe care o primise la iezuiţi. El se ruga neîncetat pentru noi copiii şi pentru orice necredincios. Salvarea sufletelor îl frămînta mult; avea pe inimă să-i viziteze pe cei aflaţi pe moarte pentru a-i ajuta să se împace cu Dumnezeu înainte de a muri.
Credinţa lui, pe care mulţi o socoteau drept fanatism, stîrnea din partea celor din jur bătăi de joc şi respect totodată. în particular, ca şi în public, el nu făcea şi nu zicea nimic fără să amintească Numele lui Dumnezeu. Pe toate plicurile de corespondenţă, registrele de socoteli şi agende scria A.M.D.G., adică A Mon Dieu Gloire! (Dumnezeului meu glorie!). în afară de strictul necesar, el nu lucrase niciodată duminica, nici chiar pentru a salva o recoltă, deşi în vremea aceea recoltatul se făcea aproape numai manual. Puţinul pe care-1 cunoştea din Scriptură, prin intermediul istoriei sfinte şi al pasajelor din Evanghelii şi Epistole conţinute în liturghier, l-a făcut într-o zi să prefere să piardă un proces decît să jure la tribunal! Pentru el era de-a-juns „Da-ul tău să fie da şi nu-ul tău să fie nu". La fermă, casa semăna cu un sanctuar. Pe lîngă tradiţionalul crucifix, în fiecare cameră se aflau statuete şi tablouri „pioase". Acolo unde luam masa era un mic altar în care ardea neîncetat o lampă cu ulei de care mama avea grijă zi şi noapte; tavanul şi pereţii lui erau înnegriţi de fum. De cînd săream din pat, ne puneam în genunchi ca să spunem rugăciunea, şi nici o masă nu începea fără rugăciune. Seara, toată familia se strîngea pentru un fel de serviciu religios în care se citea ceva şi se făceau mătănii. De fiecare dată cînd ne puteam sustrage, o făceam, dar nu era lucru uşor, căci tata veghea! Iată cadrul în care am crescut!
Cînd împlineam 7 ani, tata ne trimitea în pensiune la călugări şi călugăriţe, cu preţul unor mari sacrificii. El era obsedat de ideea că vreunul dintre noi ar putea să se abată de la Dumnezeu pentru a se deda la păcat

în lume. La vîrsta aceea, în pensionul din Fismes, departamentul Marne, am început să-mi pun întrebări de ordin spiritual care, se pare, nu treceau prin mintea fraţilor şi surorilor mele.
In ziua confirmării mele, am fost ciudat de trist din cauză că n-am simţit prezenţa lui Dumnezeu care, potrivit catechismului, trebuia să mă fi schimbat prin puterea Spiritului (Duhului) Sfînt! Conform învăţăturii catolice, Spiritul Sfînt e primit prin intermediul episcopului care îşi pune mîinile peste candidat, îi face o ungere pe frunte cu „untelemnul sfinţit" şi îi dă palma înţelepciunii (o pălmuţă pe obraz). Toţi colegii mei se întorceau la locul lor, aparent radiind de bucurie (fără îndoială din cauza „palmei" care le fusese dată), dar n-a fost tot aşa şi cu mine. Fără a-mi da prea bine seama, eram necăjit că lucrurile lui Dumnezeu erau luate cu prea multă uşurinţă.
în pension, ca şi toţi ceilalţi elevi, asistam la liturghie în fiecare dimineaţă, mă rugam înainte şi după mese, precum şi înainte şi după fiecare oră de clasă; în fiecare sîmbătă se făcea spovedania, şi în plus tot felul de ceremonii în funcţie de duminici şi de sărbători.
în pensiune la Reims, la „Fraţii şcolilor creştine", am luat parte la împărtăşanie împreună cu fratele meu geamăn Francois. Şi acolo, departe de a fi vesel, am fost trist toată ziua. Ca şi fratele meu, mi s-a dat drept cadou un cap de Crist încoronat cu spini, făcut din lut ars! Mîndri, toţi colegii noştri îşi arătau unii altora cadourile primite (ceasuri, aparate foto, etc), dar noi le ascundeam cu grijă pe ale noastre!
Pe de o parte, eram foarte atras de lucrurile lui

Dumnezeu, de instruirea religioasă, etc, dair pe de altă parte vedeam atîta ipocrizie, şi aceasta îmi făcea rău. Puţin cîte puţin, am ajuns să fac confuzie între lumea religioasă şi Dumnezeu. îl acuzam pe Duţnnezeu de nedreptate şi ipocrizie, dar în acelaşi timp conştiinţa mă condamna ca fiind la rîndul meu nedrept şi ipocrit! Aş fi vrut să fiu un prieten al lui Dumnezeu şi să-L servesc, dar simţeam că mă distanţam de în, sau mai bine zis El Se îndepărta tot mai mult de

mine, respin-gîndu-mă, după cum mi se părea.
La vîrsta de 17 ani am fost convins de despărţirea mea totală de Dumnezeu, de starea mea de pierzare. Degeaba mă spovedeam eu regulat, degeaba îmi arătam eu confuzia interioară şi obţineam în schimb toate asigurările din partea preoţilor cărora mă spovedeam, nimic nu se schimba, conştiinţa mea er^ l_a fel de pătată! Pietatea tatălui meu mă irita la culme, iar sfinţenia lui Dumnezeu şi inaccesibilitatea Sa mă înspăi-mîntau.
A venit serviciul militar. La început, am fost şocat şi scandalizat de comportarea urîtă şi nerespectuoasă a celor mai mulţi colegi de armată, dar, puţin cîte puţin, am început să-i imit şi chiar să-i depăşesc. Aveam două feţe, una vizibilă şi exterioară care făcea din mine o persoană dificilă, iar cealaltă interioară şi ascunsă care mă condamna sus şi tare şi-mi mărea tot mai mult confuzia prin certitudinea stării *ie* pierzare în care mă găseam şi a revoltei mele împotriva lui Dumnezeu care mă respingea.
După ce-am terminat armata, n-am putut rămîne mult timp cu tata, a cărui credinţă şi mustrări mă exas-
11
în lume. La vîrsta aceea, în pensionul din Fismes, departamentul Marne, am început să-mi pun întrebări de ordin spiritual care, se pare, nu treceau prin mintea fraţilor şi surorilor mele.
In ziua confirmării mele, am fost ciudat de trist din cauză că n-am simţit prezenţa lui Dumnezeu care, potrivit catechismului, trebuia să mă fi schimbat prin puterea Spiritului (Duhului) Sfînt! Conform învăţăturii catolice, Spiritul Sfînt e primit prin intermediul episcopului care îşi pune mîinile peste candidat, îi face o ungere pe frunte cu „untelemnul sfinţit" şi îi dă palma înţelepciunii (o pălmuţă pe obraz). Toţi colegii mei se întorceau la locul lor, aparent radiind de bucurie (fără îndoială din cauza „palmei" care le fusese dată), dar n-a fost tot aşa şi cu mine. Fără a-mi da prea bine seama, eram necăjit că lucrurile lui Dumnezeu erau luate cu prea multă uşurinţă.
în pension, ca şi toţi ceilalţi elevi, asistam la liturghie în fiecare dimineaţă, mă rugam înainte şi după mese, precum şi înainte şi după fiecare oră de clasă; în fiecare sîmbătă se făcea spovedania, şi în plus tot felul de ceremonii în funcţie de duminici şi de sărbători.
în pensiune la Reims, la „Fraţii şcolilor creştine", am luat parte la împărtăşanie împreună cu fratele meu geamăn Francois. Şi acolo, departe de a fi vesel, am fost trist toată ziua. Ca şi fratele meu, mi s-a dat drept cadou un cap de Crist încoronat cu spini, făcut din lut ars! Mîndri, toţi colegii noştri îşi arătau unii altora cadourile primite (ceasuri, aparate foto, etc), dar noi le ascundeam cu grijă pe ale noastre!
Pe de o parte, eram foarte atras de lucrurile lui
10
Dumnezeu, de instruirea religioasă, etc, dar pe de altă parte vedeam atîta ipocrizie, şi aceasta îmi făcea rău. Puţin cîte puţin, am ajuns să fac confuzie între lumea religioasă şi Dumnezeu. îl acuzam pe Dumnezeu de nedreptate şi ipocrizie, dar în acelaşi timp conştiinţa mă condamna ca fiind la rîndul meu nedrept şi ipocrit! Aş fi vrut să fiu un prieten al lui Dumnezeu şi să-L servesc, dar simţeam că mă distanţam de El, sau mai bine zis El Se îndepărta tot mai mult de mine, respin-gîndu-mă, după cum mi se părea.
La vîrsta de 17 ani am fost convins de despărţirea mea totală de Dumnezeu, de starea mea de pierzare. Degeaba mă spovedeam eu regulat, degeaba îmi arătam eu confuzia interioară şi obţineam în schimb toate asigurările din partea preoţilor cărora mă spovedeam, nimic nu se schimba, conştiinţa mea era la fel de pătată! Pietatea tatălui meu mă irita la culme, iar sfinţenia lui Dumnezeu şi inaccesibilitatea Sa mă înspăi-mîntau.
A venit serviciul militar. La început, am fost şocat şi scandalizat de comportarea urîtă şi nerespectuoasă a celor mai mulţi colegi de armată, dar, puţin cîte puţin, am început să-i imit şi chiar să-i depăşesc. Aveam două feţe, una vizibilă şi exterioară care făcea din mine o persoană dificilă, iar cealaltă interioară şi ascunsă care mă condamna sus şi tare şi-mi mărea tot mai mult confuzia prin certitudinea stării de pierzare în care mă găseam şi a revoltei mele împotriva lui Dumnezeu care mă respingea.
După ce-am terminat armata, n-am putut rămîne mult timp cu tata, a cărui credinţă şi mustrări mă exas-
11

perau. Am părăsit deci ferma şi m-am întors în Algeria, unde efectuasem o parte din serviciul militar. Primit de către un cuplu de „algerieni de origine europeană", Jean şi Antoinette Rodriguez, am fost folosit ca lucrător agricol, neavînd nici o diplomă ca să am un serviciu mai bun. Am făcut pe urmă şcoala de poliţie din Alger şi am ajuns sergent de stradă în acest oraş. în 28 ianuarie 1961 m-am căsătorit în Sidi-bel-Abbes cu Marie-Therese Lopez, o fată cu care făcusem cunoştinţă în timpul serviciului militar. îmi ziceam că, poate, fericirea şi pacea vor veni prin căsătorie! Nici vorbă de aşa ceva. Ştiindu-mă pierdut fără scăpare, am îndemnat-o pe soţia mea să practice religia „în afara căreia nu există salvare!" şi la fel am făcut cu cîţiva prieteni cărora nu le păsa de salvarea sufletului lor!
In 30 octombrie 1961, la Sidi-bel-Abbes se năştea Christine, primul nostru copil.
Nu l-am mai văzut pe tata decît în ajunul morţii sale, chiar înainte de a cădea în comă. El şi-a aţintit asupra mea privirea încărcată de o tristeţe adîncă, dar n-a putut să-mi vorbească. Era în data de 7 martie 1962.
Ca urmare a acestui deces, am demisionat din poliţie şi am revenit la fermă în calitate de asociat al fratelui meu mai mare, Jacques.
12

Succesiune de accidente

„J)eseori, demonul l-a aruncat în foc şi in upn i **d** *să-lfacă să moară, dar dacă poţi face ceva, vino in ajutorul nostru..."* (Marcu 9:22).
Viaţa mea s-a caracterizat printr-o mulţime de acu dente şi de boli care m-ar fi putut duce toate la **moarte**
La naştere, fiind al doilea geamăn, m-am nasc ui cu ceva întîrziere după fratele meu Francois. Această în-tîrziere era cît pe ce să mă coste viaţa! Se parc că eram complet vînăt, asfixiat! A fost nevoie de toată rîvna moaşei ca să mă facă să revin la viaţă!
La vîrsta de doi ani şi jumătate am căzut într-o groapă de dezinfectare pentru oi, plină de apă în caic fusese turnat dezinfectantul şi care măsura 2,5 metri lungime pe 0,6 lăţime şi pe 1,5 adîncime. Departe dea-mi pierde capul, de a ţipa sau de a mă zbate, cu i is cui de a mă îneca, m-am prins de margine şi am început să vorbesc de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic! l In lucrător de-al tatălui meu a fost cel care m-a scos afară, uimit să mă descopere în groapă, nevătămat şi zîmbitor!
La 8 ani, atunci cînd eram în pension la Fismcs, in departamentul Marne, era obiceiul de a pleca la plimbare în rînd cîte trei în fiecare zi de joi. într-o zi cu căldură mare mergeam de-a lungul unui mic curs de **apl** Supraveghetorii şi elevii mai mari s-au hotărî! sa **faci** baie. Deşi nu ştiam să înot, i-am urmat în **apă** şi **lffl** fost luat imediat de curent, apoi tras la fund de un vîrtej. Din fericire, responsabilii m-au văzu» **displrînd**
13
H
şi au reuşit să mă salveze.
La 9 ani, eram la fermă în vacanţă. într-o duminică, am fost opărit grav în partea de sus a corpului cu supa de pasăre pe care sora mea Mărie-Josee o aducea la masă. A fost groaznic; urlam de durere; hainele îmi erau pline de lichid fierbinte, iar pielea continua să mă usture! Au fost necesare mai multe luni de îngrijiri intense pentru a veni de hac arsurilor mele.
La 10 ani, fiind din nou la Fismes şi neştiind încă să înot, a fost cît pe ce să mă înec într-un loc de unde se escava pietriş. Unul dintre elevii cei mai mari, vă-zînd ce se petrecea, a reuşit cu greu să mă scoată la mal. Lucru curios, era Georges Douzami, elevul din pension pe care-1 detestam cel mai mult!
La 11 ani, în timpul vacanţei de vară, am fost răsturnat la pămînt de taurul de reproducere pe care tata era pe cale să-1 îngraşe, atît de periculos devenise. în timp ce-1 aduceam de la păşune spre grajd, s-a întors dintr-odată şi s-a repezit spre mine cu capul plecat. Cornul mi-a intrat pe sub pantalonii scurţi şi pe sub cămaşă şi le-a rupt în două de jos în sus. M-a azvîrlit în aer, apoi pe pămînt şi, stînd cu picioarele de fiecare parte a corpului meu, a încercat să mă sfîşie, dar n-a reuşit să facă decît o gaură sub braţul drept. Mi-am datorat scăparea curajului şi urletelor fratelui meu Xavier care mi-a venit repede în ajutor, expunîndu-se astfel şi el.
La 19 ani, la întoarcerea de la un bal cu ocazia unei sărbători agricole, fratele meu Francois s-a apucat în joacă să facă pe şoferul unei „maşini de curse" împreună cu şoferul maşinii din

faţa lui, un prieten pe nume
14
Jacques Genin. El se baza pe stopurile maşinii din faţa lui. Deodată, stopurile nu s-au mai văzut cîteva secunde, apoi au reapărut. Francois a continuat deci să şofeze în direcţia lor, dîndu-şi seama prea tîrziu că era vorba de o curbă periculoasă la trecerea peste un canal! Neputînd să evite şocul, vehicolul s-a izbit de parapet. Lovitura a fost atît de puternică, încît am fost proiectat prin portieră şi am căzut leşinat lîngă canal. Jacques Genin, văzînd că nu-l urmăm, a înţeles drama, a făcut cale-ntoarsă şi a venit să ne dea o mînă de ajutor. Fratele meu şi surorile mele au strigat: „Unde este Loulou? Unde este Loulou?", crezînd că eram în canal! Mi-am venit în fire destul de repede; leşinasem mai mult de frică decît de ceva rău. A trebuit totuşi s-o ducem pe sora mea Bernadette la spitalul din Se-dan pentru îngrijiri şi observaţie; ea sîngera abundent dintr-o rană la cap. Pe la ora 7 dimineaţa, tatăl lui Jacques Genin ne-a readus la fermă. Tata ne aştepta foarte neliniştit, şi nelinişitea lui a crescut cînd a constatat lipsa lui Bernadette. Liniştit de explicaţiile noastre, nu ne-a făcut nici o dojana, nici o „morală", cum ne temeam noi. Ne-a zis pur şi simplu: „Duce-ţi-vă la culcare!" Ceea ce am şi făcut cu capul plecat. La 25 de ani, pe 25 decembrie 1961, la ora 7 dimineaţa, a fost din nou cît pe ce să-mi pierd viaţa într-un accident rutier, la Oued-Imbert, între Sidi-bel-Abbes şi Oran (Algeria). Fiind detaşat în Oran, hotărîsem în ajun să petrec ziua de Crăciun cu soţia şi cu fiica mea Christine, deşi tot efectivul de poliţişti primise consemn să rămînă pe loc 24 de ore din 24 din cauza evenimentelor (un puci în Alger). Deci în mod fraudu-
15
los mi-am luat libertatea acestei escapade! în 24 decembrie, soţia mea a ţinut neapărat să ne petreecem seara într-un local de dans numit „Armonia veselă". în ciuda armoniei vesele, mă simţeam foarte jenat şi i-am zis de mai multe ori. Mi se părea că va urma să ne distrugă un atentat cu bombă, dar în special mă simţeam foarte vinovat faţă de Dumnezeu din cauză că sărbătoream în felul acesta naşterea Fiului Său. După ce s-a terminat programul, s-a convenit să fiu dus la cazarma din Oran de către cumnatul meu Mau-rice înainte de apelul de la ora 8 şi înainte ca să mă fi văzut cineva; totul era pus la punct. Nu peste mult aveam să experimentez vorba: „Omul propune, dar Dumnezeu dispune". Astfel, la ora 7 dimineaţa, rulam normal cu autoturismul Aronde P.60 al lui Maurice, care părea ca nou din cauza reparaţiilor care îi fuseseră aduse. Cu toate acestea, pneurile erau tocite, şi mai şi ploua pe deasupra. Maurice a pierdut dintr-odată controlul vehiculului care a alunecat ca pe gheaţă, s-a izbit de un măslin, apoi s-a răsturnat pe partea superioară, care s-a turtit pînă la nivelul scaunelor! Sub violenţa şocului, am fost proiectat în partea din spate pe jumătate leşinat, şi Maurice mi-a luat locul în partea dreaptă din faţă, cu picioarele pe jumătate tăiate. El striga: „Picioarele mele, picioarele mele!" şi mă chema, crezînd că eram mort, ceea ce m-a readus la realitate. Rezervorul de benzină se golea în maşina răsturnată, iar claxonul era blocat! Vehiculul ar fi putut exploda! Am reuşit în final să ies din maşină şi l-am găsit pe Maurice în picioare, sprijinit de epavă şi strigînd: „Mi-e râu, mi-e rău, picioarele mele, picioa-
16
rele mele!" Nişte tineri care se întorceau de la o petrecere i-au sărit în ajutor şi l-au transportat la spitalul din Bel-Abbes. A fost nevoie de trei luni de spitalizare şi de mult timp ca să se refacă de pe urma acestui teribil accident. Cît despre mine, eram acoperit de contuzii, dar nu era nimic grav. Lucru curios, superiorii mei, auzind de acest accident, nu mi-au adus nici o învinuire şi nici nu m-au pedepsit!
La 27 de ani, în 28 iulie 1963, adică la două zile după naşterea fiului nostru Paul, în timp ce soţia mea era încă la maternitate, am avut un accident de tractor. Mă întorceam de pe colinele fermei cu un tractor încărcat cu fin. înainte de a coborî coasta numită „a stîl-pului", am tras frîna tractorului, apoi am început co-borîrea. Pămîntul era foarte umed. Foarte repede, tractorul a început să alunece şi să ia viteză. Tractorul şi remorca au început să sară ca un ied, motorul era ambalat, făcea un zgomot înspăimîntător. Am înţeles că dacă nu se face o minune n-am nici şansă să scap cu viaţă. M-am ridicat chiar în clipa în care tractorul se „cabra" spre înapoi, împins de remorcă. Şocul m-a azvîrlit în aer şi am căzut la cîţiva metri de acolo, tractorul răsturnîndu-se la rîndul lui alături de mine, cu roţile în aer, în timp ce remorca se răsturna şi ea. Ameţit din cauza loviturii, m-am întrebat dacă eram treaz sau visam! în aceeaşi

dimineaţă, demontasem şi îndepărtasem cabina tractorului, altfel aş fi fost zdrobit în interiorul ei. De la fermă, o auzeam strigînd pe Francette, soţia fratelui meu mai mare, ca şi pe socrii mei veniţi din Gers pentru naşterea lui Paul. Ei auziseră vacarmul coborîrii mele, văzuseră maşinile răs-

turnîndu-se şi mă credeau prins sub ele sau sub fîn. După cîteva clipe, m-am ridicat încet de jos; mă durea umărul stîng, aveam vînătăi peste tot, dar în rest eram teafăr! „De data asta ai avut noroc", mi-am zis eu, dar n-am avut nici un gînd de recunoştinţă faţă de Dumnezeu!
Toată această suită de accidente din existenţa mea depune mărturie în favoarea răbdării lui Dumnezeu şi a Iubirii Sale de neînţeles pentru bietul păcătos care eram eu. II căutam, dar îl căutam rău, pînă acolo că m-am întors de la El.
Cu toate acestea, încă nu fusese ceea ce era mai rău. După opt luni a început să se manifeste boala mea teribilă, Miastenia.

Miastenia mea

în februarie 1964 s-au manifestat primele simpto-me ale acestei boli. Mi-am dat atunci seama că, uneori, vedeam dublu. Oftalmologul consultat, crezînd că era vorba de o virozăa ochiului, mi-a prescris un tratament care n-a dat nici un rezultat.
Am început apoi să am dificultăţi la masticaţia alimentelor şi am dat vina pe calitatea lor!
La jumătatea lui aprilie 1964, medicul care mă trata m-a sfătuit să mă duc la Nancy, la 170 de km de casă, pentru ca să-mi fac analizele. „Doar vreo cîteva zile maximum", mi-a zis el. Am rămas acolo şapte luni!
Starea mea generală s-a înrăutăţit foarte repede. După cincisprezece zile, soţia mea, care aştepta cel de-al treilea copil, a venit să mă vadă şi a exclamat: „Dar ce se întîmplă cu tine, nu mai eşti acelaşi, eşti saşiu, gura îţi rămîne întredeschisă, o pleoapă îţi cade în jos şi vorbeşti pe nas!" Asta m-a făcut să zîmbesc!
Un intern în oftamologie a fost primul care a diagnosticat groaznicul adevăr: eram atins de miastenie. Fericit de descoperirea lui, el a făcut cinste cu şampanie colegilor lui!
Miastenia e o boală genetică, şi ea este pentru nervii motori ceea ce este miopatia pentru muşchi. Ea degradează mai mult sau mai puţin nervii motori, inclusiv cei respiratorii, avînd drept consecinţă după mai mult sau mai puţin timp moartea prin sufocare, în general în cursul unei răceli puternice, a unei gripe sau a unei angine, din cauză că nu se poate tuşi sau expectora.

Nu mi s-a spus nimic despre aceste lucruri şi mi s-au dat toate liniştirile şi asigurările posibile!
Am fost atunci transferat la secţia de neurologie. Dar ce secţie! Totul era aici extrem de demodat şi învechit. Am fost internat într-un salon mare cu patruzeci de paturi, care avea în mijloc un culoar mare unde se afla o masă lungă. Pe ea se putea mînca, se citea corespondenţa şi se putea juca cărţi! Un bufet servea drept dulap de farmacie... Nu era decît un singur W.C şi două chiuvete pentru toate cele 40 de paturi! Cîteva saloane individuale erau rezervate celor „agitaţi". Totul semăna foarte bine cu spitalele mizerabile dinainte cu două-trei secole!
Noaptea, unii bolnavi îşi făceau nevoile în faţa unicului W.C. permanent ocupat; alţii se dezbrăcau în pielea goală şi strigau, unul fugea între paturi şi pe culoarul din mijlocul salonului în căutarea vacilor lui rătăcite! Noaptea nu exista decît o singură asistentă de serviciu pe toată secţia de neurologie!
Deoarece fusesem crescut fără menajamente în pension, la început n-am fost prea afectat de această situaţie neplăcută.
Ca tratament, nu mi s-a dat decît o jumătate de comprimat de prostigmină (piridostigmină = Miostin) pe zi, un fel de dopant care, între altele, are proprietatea de a stimula nervii motori.
Eu eram sub observaţie. Deoarece starea mea generală s-a înrăutăţit, dozele de prostigmină au fost mărite, avînd ca efect secundar puternice crampe dureroase la nivelul stomacului şi intestinelor.
Dificultăţile respiratorii începeau să se manifeste,

şi era o problemă să mă hrănesc, deoarece înghiţirea se îngreuia în lipsa unei masticaţii satisfăcătoare. Fiind insuficientă mărirea dozelor de medicament, s-a decis operarea mea de timus, glandă a creşterii care în mod normal dispărea la vîrsta adultă şi care mai era de optsprezece grame la mine. Interesîndu-mă la profesor despre gravitatea operaţiei, el mi-a răspuns că ea nu era mai complicată ca o operaţie a apendicelui. Mi-am dat deci acordul. Faptele au arătat că ea era mult mai gravă. Unii medici şi specialişti consultaţi mai tîrziu mi-au spus că n-ar fi trebuit să accept niciodată lucrul acesta. Dar de unde să fi ştiut?
în 10 mai 1964, am suferit deci timectomia. în timpul acestei operaţii, se taie sternul pe la jumătate, iar cele două părţi de stern sunt trase în partea opusă pentru a se putea îndepărta glanda prin tăiere. Operaţia apendicelui era un joc de copii pe lîngă aceasta! Trezirea a fost îngrozitoare: durere insuportabilă din cap pînă în picioare timp de 48 de ore, cu mîinile şi picioarele legate de cadrul patului. Urlam de durere şi, ţinînd seamă de boala mea, nici nu se punea problema să mi se administreze calmante puternice de gen morfină, căci acestea m-ar fi terminat. De abia după trei luni a dispărut orice durere!
Starea mea, care ar fi trebuit să se amelioreze mult după operaţie, s-a înrăutăţit. Maxilarele mele parali-zînd tot mai mult şi înghiţirea devenind problematică, n-am mai putut mînca hrană solidă şi am pierdut 40 de kilograme într-o lună şi jumătate. Nu mai cîntăream decît 32 de kilograme! Mesele fiind servite în farfurii mari colective, curînd n-am mai luat din ele decît hra-

na lichidă, şi am sfîrşit prin a mă mulţumi cu cafea cu lapte dimineaţa şi ceai seara!
în fiecare zi îi întrebam pe medici şi pe profesori ce aveau de gînd să facă. Ei îmi răspundeau invariabil: „Trebuie să aveţi răbdare, domnule Pelzer, operaţia pe care aţi suportat-o ar fi trebuit să declanşeze o reacţie pozitivă care să ducă la restabilirea completă. Nu vă temeţi, ne ocupăm noi de dumneavoastră..."
Muşchii mei muindu-se văzînd cu ochii, paralizam puţin cîte puţin în fiecare zi; respiraţia mea devenea scurtă şi dificilă. îmi păstram puţinele forţe rămase pentru a mă duce la W.C. în timpul zilei nu existau decît o singură asistentă medicală şi două infirmiere, deci nici vorbă să cer ajutor suplimentar!
în acest timp, ca şi cum n-ar fi fost de-ajuns, soţia mea însărcinată cu al treilea copil a căzut alunecînd pe urcuşul care ducea la casa noastră. îl ţinea în braţe pe Paul, al doilea copil al nostru în vîrstă de 9 luni. El a început să ţipe. Ea s-a dus la sora mea Clotilde care a chemat imediat medicul. Acesta a declarat că nu era nimic grav, doar teama îl făcea să ţipe aşa. Cu toate acestea, cînd s-a întors acasă, ţipetele lui nu s-au oprit, şi noaptea a fost foarte agitată. A doua zi, soţia mea 1-a chemat pe medicul nostru de familie. El a diagnosticat o fractură a femurului şi a ordonat spitalizarea copilului la Sedan. Soţia mea, care nu avea încă 22 de primăveri, trebuia să se ocupe de doi spitalizaţi departe unul de altul cu 200 de km! Ca să nu-mi agraveze starea, căci miastenia interzice orice contrarietate sau emoţie, chiar şi pozitivă, ea mi-a ascuns adevărul şi a susţinut că venise fără copii ca să nu se obosească

prea mult, lucru care de altfel era adevărat. Ea mi-a dezvăluit ce se întîmplase de abia la ieşirea mea din spital, adică cinci luni mai tîrziu.
Să revenim la secţia de neurologie din Nancy, unde forţele mele fizice se împuţinau iremediabil.
La 9 iunie 1964, fiindu-mi tot mai greu să respir, să înghit şi să expectorez, totul complicîndu-se cu o hi-persalivaţie, mă gîndeam că voi muri şi am spus doctorilor lucrul acesta. Ca de obicei, ei mi-au zis: „Nici vorbă, domnule Pelzer, nici să nu vă gîndiţi la asta, totul se va rezolva". Seara, am încercat s-o chem la telefon pe soţia mea, dar n-am putut vorbi cu ea. Gura şi limba îmi erau practic paralizate. Am înţeles că urma să se petreacă ceva grav. Am cerut deci un somnifer de la asistenta de noapte şi am reuşit să adorm.
La 10 iunie dimineaţa, la schimbul de tură al asistentelor medicale, m-am trezit incapabil să fac cea mai mică mişcare, cu mari tulburări respiratorii. Pierdusem aproape complet facultatea de a vorbi. Am făcut deci semn unei asistente, care era uluită văzîn-du-mă în această stare. Am reuşit să-i dau de înţeles că trebuia să mi se facă de urgenţă o injecţie cu pro-stigmină şi i-

am arătat sertarul unde putea găsi fiola. Aflat de două luni în această secţie, cunoşteam bine mobilierul şi personalul. în faţa urgenţei cazului, deşi nu avea voie s-o facă fără să fi fost prescrisă de medic, ea şi-a asumat riscul să facă această injecţie şi mi-a salvat viaţa. îi sunt infinit de recunoscător căci, după ce-am întrebat mai multe asistente şi infirmiere, toate fără excepţie mi-au răspuns că mai degrabă m-ar fi lăsat să mor decît să-şi rişte locul de muncă! într-adc-

văr, Dumnezeu veghea asupra mea. Am putut în felul acesta să aştept venirea medicilor la ora 9. Hiper-salivaţia înteţindu-se, precum şi datorită incapacităţii de a înghiţi, de a scuipa şi de a expectora, plămînii îmi erau plini de mucozităţi. Crezîndu-mă pierdut, am încercat în zadar să iau în mînă o bucată de hîrtie şi un creion ca să scriu „adio" soţiei şi copiilor mei. Nu mai aveam deloc putere, nici chiar atît încît să clipesc din ochi pentru a-mi umezi ochii arzători. M-am întors atunci spre Dumnezeu ca să-I adresez un strigăt de disperare prin această rugăciune: „Doamne, recunosc că Te-am supărat adesea în viaţa mea; sunt pierdut şi mă aşteaptă iadul, dar îţi cer iertare. Ocroteşte-o şi ajut-o pe tînăra mea soţie şi pe copiii noştri"... Am început să mă sufoc şi m-am înroşit cu totul, sîngele îmi urca la cap. Asistenta, văzînd că sunt pe moarte, a fugit să-1 caute pe internul de serviciu care mi-a zis încă o dată să nu-mi pierd capul, că se vor ocupa de mine. „Prea tîrziu", le-am zis. Şi am căzut în comă. Din fericire, nu departe de acolo, în secţia de pediatrie, era o internă care făcuse stagiul la reanimare şi ştia să practice traheotomia. După cîteva clipe, am fost trezit de aceste cuvinte: „Domnule Pelzer, inspiraţi, respiraţi, inspiraţi, respiraţi..." în jurul patului meu fusese pus un paravan ca să mă izoleze de ceilalţi bolnavi. Două doctoriţe erau aplecate deasupra mea şi potriveau canula ca să-mi permită respiraţia. Aveam impresia că visez, căci, pentru mine, eram mort, precis că eram în iad! Mi s-a explicat că-mi fusese practicată o traheotomie şi că urma să fiu transportat cu ambulanţa la spitalul Maringer, tot în Nancy, specia-

lizat în insuficienţe respiratorii. Din acest moment am fost pus în contact cu un aparat de oxigenoterapic; lucrul acesta era pentru mine o mare uşurare, căci nu mai trebuia să fac efortul de a respira. Părăsind, pe un cărucior, secţia mizerabilă de neurologie, pe culoar am întîlnit-o pe asistenta care îmi salvase viaţa. Părea foarte mirată să mă vadă încă în viaţă. Privirile noastre doar s-au încrucişat, dar nu voi uita niciodată această clipă.

La spitalul Maringer m-am simţit dintr-odată ca în paradis, comparativ cu spitalul municipal. Eram într-un salon individual perfect echipat pentru tratament intensiv, cu un aparat de oxigenoterapie marca „Engstrom", iar în prima perioadă o asistentă medicală mă veghea zi şi noapte. Acest paradis nu era totuşi decît iluzoriu, căci urma încă să sufăr mult.

în după-amiaza în care mi s-a făcut traheotomia, sora mea Therese a venit la spitalul municipal să mă vadă şi a găsit patul gol! Ea s-a dus atunci la spitalul Maringer şi m-a descoperit asistat respiratoriu şi incapabil să vorbesc; ea a plecat imediat în Carignan ca s-o înştiinţeze pe soţia mea. Aceasta 1-a încredinţat pe Paul părinţilor ei veniţi special de la Gimont. Sora mea Therese a luat-o atunci la ea pe fiica noastră mai mare, Christine, în vîrstă de trei ani şi jumătate.

Nişte rude de-ale cumnatului meu Michel Feder-spiel, domnul şi doamna Moinier din Nancy, au primit-o la ei pe soţia mea şi au găzduit-o cu amabilitate pînă la ieşirea mea în noiembrie. Le suntem foarte recunoscători. Această locuinţă provizorie din Nancy a permis soţiei mele să vină în fiecare zi să mă vadă şi

să mă ajute din plin pentru toaletă şi la mîncare.

Louis Holtzheyer, ginerele domnului şi doamnei Moinier, a scris în Statele Unite ca să ştie dacă exista un remediu pentru miastenia mea. I s-a răspuns că mi se făcuse tot ce era necesar, că această boală este genetică şi actualmente tot incurabilă, lucru pe care noi îl ştiam.

Sora mea Anne-Marie a venit să stea cîtva timp cu soţia mea ca s-o susţină şi s-o încurajeze în această încercare. Ea însăşi era profund zdruncinată; se purta ca o somnambulă, sculîndu-se noaptea şi vorbind, deoarece i se părea că venea cineva să le caute şi să le anunţe vestea tristă. Soţia mea a apreciat foarte mult acest ajutor plin de iubire.

în fiecare zi, venind să mă vadă, soţia mea se oprea într-o biserică, se ruga Domnului în felul

ei şi vărsa multe lacrimi. în prezenţa mea n-a vărsat nici una; dimpotrivă, mă liniştea mult şi dădea impresia că se simte ca acasă. Personalul ne-a adoptat cu destulă amabilitate, aşa cum se întîmplă în cazul spitalizărilor mai îndelungate.
în ciuda acestei atmosfere pozitive, şederea mea la Maringer a fost lungă şi adesea chinuitoare. Ca urmare a traheotomiei, nu se mai punea problema să mă hrănesc pe gură, ci cu ajutorul unei sonde nazale. Am fost literalmente „îndopat" ca să revin la greutatea normală şi să mă mai întremez puţin. Aspirarea, cu ajutorul unei sonde, a mucozităţilor care-mi umpleau plămînii era foarte chinuitoare. Deseori, sonda adera la suprafeţele interioare ale plămînilor şi-mi provoca dureri puternice. Din cauză că nu puteam respira pe

nas, mi-am pierdut simţul mirosului şi nu-mi dădeam seama cît de urît miroseam, decît dacă priveam feţele vizitatorilor şi ale infirmierelor care mă îngrijeau. După o lună petrecută la Maringer, m-am plîns medicilor de mîncărimi la nivelul canulei respiratorii. Nu mică mi-a fost surpriza să aflu că în mod normal acest loc trebuia dezinfectat în fiecare zi, iar sonda nazală schimbată în fiecare săptămînă! Nimic nu fusese făcut din toate acestea, şi profesorul era furios! Cînd mi s-a scos sonda din stomac, ea era complet putrezită, aşa că n-a lipsit mult ca infirmiera să vomite pe mine. Mai tîrziu, văzînd corvoada pe care o reprezenta această manevră pentru infirmiere, mi-o schimbam eu însumi fără mare dificultate sau jenă, deoarece eram fără miros! Ce să mai zic de corvoada ploscăi, mai ales cînd eram constipat, fără posibilitatea celui mai mic efort din partea mea, şi deci ajutor numai din partea infirmierelor: mi-era o ruşine de moarte!
Ca tratament, mi-au fost date tablete de mythelază în locul prostigminei, ca şi o cantitate importantă de sodiu şi potasiu, tot pentru a stimula artificial nervii mei motori.
La începutul lui iulie, văzînd că eram obiectul unor îngrijiri atente, soţia mea s-a hotărît să se întoarcă acasă pentru cîteva zile ca să se ocupe de treburile gospodăreşti. Din nefericire, în această perioadă a anului, toţi responsabilii principali îşi iau concediu, lăsîndu-şi îndatoririle pe seama unor interni mai mult sau mai puţin experimentaţi. Unul dintre ei a decis să-mi reducă mythelază şi să suprime momentan sodiul şi potasiul, şi aceasta în ciuda contestaţiilor mele. Brusc,

tot metabolismul meu a fost dat peste cap şi starea mea s-a agravat periculos. îmi venea să vomit, aveam senzaţie de sufocare, în ciuda aparatelor, precum şi ameţeli puternice, avînd impresia că se întorcea patul cu mine. Lucrul acesta a durat mai multe zile pînă să revină totul la normal, odată cu întoarcerea soţiei mele.
Cîte injecţii n-am mai primit eu pentru a experimenta diferite medicamente, de altfel binecunoscute pentru ineficacitatea lor! Braţele şi picioarele mi-erau pline de vînătăi, venele întărite ca nişte macaroane şi groaznic de dureroase.
în 7 septembrie seara, soţia mea m-a părăsit pe la ora 8 şi jumătate spunîndu-mi că era obosită şi se gîn-dea că se apropia naşterea. Avea loc în seara aceea la televizor o mare premieră, transplantarea unei inimi omeneşti în emisiunea medicală a lui Etienne Lalou şi Igor Barrere, cu faimoasa sa muzică din generic care ne reaminteşte mereu această zi memorabilă de fiecare dată cînd o auzim.
Pentru mine, noaptea aceea a fost foarte agitată, nu la ideea că urma să se nască un copil, ci pentru că un bărbat a fost literalmente ucis sub ochii mei în salonul în care eram pe la ora 3 dimineaţă în ziua de 8 septembrie, exact la ora în care se năştea fiul nostru într-o maternitate vecină. Acest bărbat a fost adus pe la ora 1 tocmai de la secţia aceea jalnică de neurologie în care suferisem şi eu atît. El era foarte palid şi suferea în mod vizibil. Asistentele, ajutate de un tînăr extern, l-au instalat în patul vecin cu al meu şi l-au vegheat cu mare atenţie, luîndu-i neîncetat tensiunea. El gemea şi

respira cu greutate. La 2 şi jumătate, starea lui s-a agravat în mod vădit. Ele s-au dus să-l trezească pe internul de serviciu ca să ia deciziile de urgenţă care se cuveneau. Interna, o femeie tînără, a intrat în salon foarte supărată că fusese trezită din somn. Ea a ordonat răspicat asistentelor să pregătească o perfuzie, ceea ce ele au făcut în mare grabă, lăsînd internei grija de a o pune. Aceasta şi-a dat seama că aerul din furtunul aparatului de perfuzie nu fusese

îndepărtat. Ea era aşa de furioasă, îneît a zis atunci textual: „Oh, tîrî-turile... n-au făcut golirea, oh! Şi apoi mă..., mă doa-re-n cot, i-o pun şi aşa". Zis şi făcut. Ea şi-a dat seama foarte repede că apăruse embolia şi a decis împreună cu externul să practice viguros masajul cardiac, dar în zadar. Amîndoi apăsau cu atîta putere pieptul bolnavului, că în curînd a curs sînge din gura lui. Asistentele erau şocate, dar au fost ameninţate astfel de cei doi complici: „Să vă ţineţi gura, altfel o să fie rău de voi!" Aşa a murit acest bărbat, şi corpul lui a fost redat a doua zi familiei lui cu un certificat de deces pe care era scris probabil: „Moarte prin stop cardiac!" A doua zi, sora mea Anne-Marie s-a dus la şeful clinicii ca să-i relateze cele întîmplate. El i-a răspuns: „Ştiu ce s-a întîmplat şi ce greşeli s-au făcut, dar nu putem rezolva nimic, trebuie să tăcem!" Fără îndoială că tînăra internă era o „protejată", iar cele întîmplate ar fi discreditat clinica.
Chiar în clipa în care murea acest nenorocit se năştea în maternitatea vecină cel de-al treilea copil al nostru, un băieţel frumos, care a fost numit Claude. Doamna Moinier şi ginerele ei au venit să-mi aducă
29

vestea în dimineaţa zilei de 8. Am rămas deci opt zile fără vizita soţiei mele, după care am văzut-o intrînd în cameră, radioasă şi ţinînd în mînă un coş de pînză confecţionat de tatăl ei. Ea îl ascunsese acolo pe nou-născutul nostru; în secţie era interzisă intrarea copiilor din cauza riscului de contaminare. Cazurile de poliomielită ocupau cea mai mare parte din paturile clinicii. La intrare, paznicul veghea cu atenţie. în cele din urmă, medicii şi responsabilii au acceptat libera circulaţie a mamei şi copilului, soţia mea fiind vaccinată contra poliomielitei în timpul sarcinii.
în această epocă, eram revoltat împotriva lui Dumnezeu. Inima mi-era plină de ură cu privire la El, nu numai pentru că sufeream şi nu vedeam nici o ameliorare, dar şi pentru ceea ce vedeam în această secţie de asistaţi respiratoriu, mai ales la copii. Unii erau acolo de la 7 ani! O fată de 18 ani avea un corp care nu depăşea 70 cm, cu cele patru membre atrofiate, incapabilă să se hrănească, să respire, etc; ea era asistată în întregime.
în capul meu, totul era întors cu susul în jos; unde Se afla oare acest Dumnezeu „bun" cu care îmi fusese împuiat capul dintotdeauna? Ce făcea oare?
In octombrie, după ce am mai pus greutate, a fost încercată o nouă operaţie: ablaţia sinusurilor carotidi-ene. Dar şi aceasta a fost în zadar. Totuşi, deoarece ajunsesem la greutatea iniţială şi aveam ceva mai multă putere, am încetat să fiu asistat respiratoriu.
La începutul lui noiembrie s-a pus problema externării mele. Mi s-a scos canula respiratorie şi am fost lăsat să mai aştept cîteva zile.
30
Spre jumătatea lunii, am părăsit spitalul şi m-am reîntors la fermă cu ambulanţa. Eram într-o stare de slăbiciune extremă, şi medicii nu mai aveau pentru mine nici o speranţă, decît să-mi prelungească viaţa cît mai mult posibil cu ajutorul dopantelor, a căror doză creştea cu timpul din cauza obişnuinţei.
La începutul lui 1965, fratele meu Xavier, ştiind că starea mea era disperată şi că interzicea orice deplasare, a reuşit să-1 convingă pe un tînăr chiropractor*, domnul Goffard, să vină şi să-mi facă mai multe manevre vertebrale la fermă. La început, m-am simţit mult mai bine şi m-am putut duce la Sedan pentru şedinţele următoare. Am avut de asemenea bucuria de a-mi micşora dozele de mythelază pînă la un singur comprimat pe zi! Din nefericire, această ameliorare a fost de scurtă durată. în faţa acestui eşec şi a necesităţii creşterii din nou a dozelor de dopante, domnul Goffard m-a sfătuit să consult un hidroterapeut din Paris, Dr. Sananes.
Era limpede că nu se mai punea problema pentru mine să mă gîndesc la exploatarea fermei. Trebuia să fiu realist: dacă nu se întîmpla o minune, la capătul drumului mă aştepta moartea. Momentele de sufocare extrem de chinuitoare au început să se repete zilnic. Am cedat deci ferma surorii mele mai mici Maguy şi cumnatului meu Henry Normand şi am decis să plec la Gimont, în departamentul Gers, unde locuiau socrii mei repatriaţi din Algeria. Ştiind că mă îndreptam inevitabil spre sfîrşit, ţineam ca soţia mea să găsească
* Practician al chiropraxiei: tratament medical prin manevre efectuate asupra diferitelor părţi ale corpului (mai ales asupra coloanei vertebrale); osteopat - n. tr.

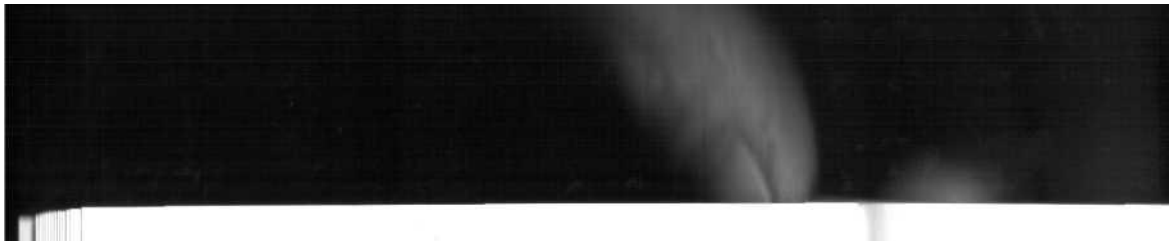

lîngă ei un sprijin şi o mîngîiere după plecarea mea din această lume.
Am plecat la Gers, via Paris, în 15 septembrie 1965 (cu ambulanţa şi cu avionul). La Paris am fost la hi-droterapeut care mi-a prescris băi fierbinţi (42 de grade) cu o soluţie făcută de el, urmate de înfăşurări cu prosoape îmbibate cu apă încă şi mai fierbinte!
De la sosirea noastră în Gimont, soţia mea s-a ocupat cît a putut mai bine cu aceste îngrijiri foarte chinuitoare atît pentru ea, cît şi pentru mine. Cu toate acestea, ele n-au dat nici un rezultat, decît că ne-au epuizat pe amîndoi.
Ea s-a dus la parohul-decan catolic din Gimont, i-a descris situaţia noastră desperată şi 1-a rugat să vină să mă viziteze. îl aştept încă şi acum, căci n-a venit nici pînă astăzi, lucru care m-a făcut să mă mai revolt puţin împotriva lui Dumnezeu şi a reprezentanţilor Săi.
Neştiind spre care sfînt să se îndrepte, socrii mei au chemat un „vindecător radiestezist" care m-a ascultat cu ajutorul baghetei lui, fapt care 1-a umplut de transpiraţie şi 1-a făcut să intre în transă, astfel că a trebuit să se aşeze. A promis să revină săptămîna următoare, dar nu l-am mai văzut niciodată!
Gimont, fiind un orăşel mic, accepta la creşă copiii încă de la vîrsta de 2 ani. Soţia mea i-a dus acolo pe cei doi copii ai noştri mai mari, Christine şi Paul. Atunci s-a produs evenimentul vieţii mele.

întîlnirea mea cu Dumnezeul Bibliei

Mergînd în fiecare zi la creşă, soţia mea a făcut cunoştinţă cu o femeie de origine italiană care **vorbea** mai mult sau mai puţin bine franceza. Aceasta şi-a exprimat uimirea că o vede mereu tristă, deşi este tînără, drăguţă şi cu nişte copii frumoşi. Informată de faptul că medicina nu avea remediu pentru boala mea, ea a zis soţiei mele: „Dacă oamenii nu pot face nimic pentru soţul dumneavoastră, Domnul Iesus poate face totul, căci El nu S-a schimbat, El este viu şi poate face şi astăzi ceea ce făcea ieri". Ea a abordat-o deseori în felul acesta. Era o pentecostală, membră a unei biserici din Auch ţinînd de denominaţiunea pentecostală „Adunarea lui Dumnezeu".
în final, soţia mea i-a zis: „Soţul meu este revoltat împotriva lui Dumnezeu şi împotriva religiei...". „Nu face nimic", a răspuns ea, „ne vom ruga pentru el, şi Domnul Se va ocupa de restul".
Cîteva zile mai tîrziu, ea a dat soţiei mele o publicaţie numită „L'appel de la vie" (Chemarea vieţii). Am citit-o cu cel mai mare interes. Pe prima pagină era fotografia unei linii de înaltă tensiune, iar titlul suna: „La ce eşti branşat?" Se explica în articol că poţi să ai cele mai bune aparate electrocasnice şi să ai la dispoziţie curent electric, dar dacă ştecărul nu este băgat în priză, atunci eşti fără putere, fără energic, paralizat... Omul fiind creat după imaginea lui Dumnezeu, păcatul a întrerupt contactul cu Persoana Sa şi cu darurile Sale, făcînd ca omul să ajungă fără **viaţi** şi fără speranţă, dacă nu cumva nu intră din nou în con-

tact cu Dumnezeu, sursa vieţii, cu ajutorul prizei de curent pe care o dăduse oamenilor, Fiul Său Iesus Cristos.
Am zis atunci soţiei mele: „Iată ceva inteligent, nu religia e cea care ne poate salva, ci Dumnezeu; problema este că nu ştim cum să intrăm în ‚priză'".
După cîtva timp, aceeaşi femeie a făcut să-mi parvină un Nou Testament. Deşi fusesem crescut în pensionul catolic, nu avusesem niciodată în mînă un Nou Testament. L-am citit deci cu o plăcere reală, în ciuda dificultăţii fizice de a urmări rîndurile, căci ochii mei erau ficşi, unul îndreptat spre cer, iar celălalt spre pă-mînt. în plus, trebuia să mi se pună comprese

umede pe ochi pentru ca să nu se usuce; pleoapele mele erau paralizate şi incapabile să-şi îndeplinească rolul. Nu puteam nici ţine cartea în mîini, ci trebuia s-o fixez pe pernă,..., dar ea mă captiva. Foarte repede, mi-am dat seama că nu cunoşteam mare lucru din Evanghelie, doar cîteva pasaje citite din liturghier. Am descoperit de asemenea multe pasaje în contradicţie cu învăţătura primită, şi lucrul acesta m-a zguduit.
La începutul lui februarie 1996, femeia a întrebat-o pe soţia mea dacă aş accepta vizita unui pastor. Un pastor! Ce era acela pastor? Niciodată nu mai avusesem de a face cu altceva decît cu credinţa catolică, în afara căreia nu există salvare! Cu toate acestea, am acceptat această întrevedere.
Cînd l-am zărit pe pastor coborînd din Renault-ul său cu patru cilindri, mi s-a părut că urma să se producă un eveniment important. Faptul că se deplasase numai pentru mine, un om cu o altă religie, m-a im-
34
presionat mult. El mi-a vorbit pe urmă despre sănătatea mea aflată într-o stare critică şi mi-a zis că Iesus putea să mă vindece. întreaga conversaţie a avut ca temă vindecarea fizică, dar nu s-a spus nimic despre salvarea sufletului, despre păcat şi despre consecinţele lui eterne. Apoi, el s-a rugat pentru mine şi a plecat, promiţînd să revină dacă eram de acord.
Dintr-odată, femeia italiancă a îndrăznit să-mi facă o vizită. Am profitat de lucrul acesta ca să-i pun tot felul de întrebări despre religia ei, precum: „Ce faceţi duminica?" Ea mi-a răspuns: „Ei bine, mergem la Auch ca să ascultăm predicarea Evangheliei, cîntăm şi ne rugăm pentru cei bolnavi". Aceasta nu m-a mulţumit. Problema mea fundamentală era şi acum de ordin spiritual: cum să mă întîlnesc cu Dumnezeu, cum să fiu aceptat de El? Am aflat apoi că duminica dimineaţă era un serviciu de Cină, adică cu pîine şi vin pentru cei care luau Cina, deci într-un mod mai apropiat Scripturii.
în săptămîna următoare, pastorul a revenit şi mi-a vorbit din nou despre vindecare..., şi atunci i-am zis franc că, pentru mine, moartea nu era o problemă, dar întîlnirea mea cu Dumnezeu era una serioasă. Ori la 27 de ani, ori la 90 de ani, lucrul acesta nu schimba cu nimic situaţia, eu mă ştiam pierdut de mult timp, şi loate asigurările date de oameni nu mă puteau satisface. El a fost surprins în mod plăcut de poziţia mea, şi mi-a expus atunci în mod corect planul de salvare pentru omul pierdut, de la căderea din Eden pînă la glorie, prin credinţa în Iesus Cristos şi lucrarea Sa ispăşitoare.
35

Deoarece mi-a fost dată graţia lui Dumnezeu, am primit mesajul salvării în Iesus Cristos. Inima şi mintea mi-au fost cuprinse de o bucurie imensă; era ceva de nedescris! Eram acum împăcat deplin cu Dumnezeu, adoptat ca fiu al Său, în Fiul Său mort, înviat, înălţat în glorie, unde mijlocea pentru mine la Tatăl. Pentru fiinţa mea interioară, era cerul pe pă-mînt.
Am pus atunci o mulţime de întrebări pastorului despre sacramente, slujbe... De fiecare dată, el deschidea o carte pe care o avea totdeauna cu sine şi-mi citea răspunsul. Eram surprins de lucrul acesta şi l-am întrebat ce carte era aceea. Am fost extrem de mirat de răspunsul său: „Este Biblia, de ce?" Biblia! Şi eu care credeam că Biblia era o carte enormă, alcătuită din zeci de volume depozitate la Vatican şi pe care numai prelaţii le puteau consulta şi din care puteau extrage cîteva pasaje scrise în catechism sau în lirurghier! Biblia! Această Carte, interzisă încă pe vremea tinereţii mele în şcolile „creştine", sub pretext că în ea fuseseră inserate istorii imorale sau prea complicate, eu o aveam deci înaintea mea: Biblia, Cartea lui Dumnezeu!
In minte mi-a revenit ilustraţia cu linia de înaltă tensiune. Trebuia acum să mă „branşez" la ea. Am întrebat deci, cu oarecare nelinişte, dacă n-aş putea avea şi eu una a mea personală. Am obţinut-o desigur fără nici o dificultate. Iar de „branşat", am fost branşat cu adevărat! Am experimentat, fără să cunosc textul biblic, ceea ce zice profetul Ieremia: „Am strîns cuvintele Tale şi le-am devorat; cuvintele Tale au fost
36
bucuria şi veselia inimii mele, căci Numele Tău este invocat [chemat în ajutor] asupra mea". Eram acum cu adevărat „creştinizat", creştin în adevăratul sens al cuvîntului, adică în Cristos.
în duminica următoare am cerut să fiu transportat la biserică aşa ca paraliticul din Evanghelie.

Trebuiau parcurşi 25 de kilometri, copacii erau dezgoliţi de frunze, dar mie mi se părea că este sărbătoare. Necunoscîrid nici o cîntare, cîntam în inima mea: „Cînd El mă ia în braţe şi-mi vorbeşte, văd viaţa în roz...". Pentru mine, această viaţă nu era deloc roză, dar acum aveam certitudinea că Dumnezeu Se ocupa de mine, că mă iubea şi că îi eram perfect plăcut în Fiul Său Iesus Cristos.
Descoperind în Scriptură că Dumnezeu are oroare de idoli şi statui, am distrus pe loc toate statuile şi imaginile „pioase" cărora mă adresasem pînă atunci. Ele nu-mi fuseseră de nici un ajutor în necaz, după cum scria atît de limpede în Biblie, mai ales în Psalmii 115 şi 135, ca să nu citez decît aceste pasaje.
în cîteva luni, am citit în întregime Cuvîntul lui Dumnezeu. Lucrul cel mai extraordinar: înţelegeam adevărurile esenţiale ale doctrinei despre Dumnezeu, despre om şi despre salvare!
La 13 martie 1966, adică la o lună de la convertirea mea, am fost botezat conform Scripturilor, adică prin cufundare, înţelegînd foarte bine că botezul meu de bebeluş nu era conform nici literei, nici gîndului Domnului Iesus, care a zis în Evanghelia după Marcu 16:16: „Cine crede şi va fi botezat va fi salvat" şi nu „cine va fi botezat şi va crede...". în această perioadă eram complet paralizat şi nu puteam intra sau ieşi sin-

gur din baptisteriu. Nişte fraţi au dat deci ajutor ca să se „înece" simbolic omul mort în păcatul său cum fusesem eu pentru ca să mă facă să reapar apoi ca înviat la o viaţă nouă, trăită în întregime spre gloria lui Dumnezeu; imagine exterioară a unei experienţe interioare reale în Cristos.
O lună mai tîrziu, într-o seară de aprile 1966, soţia şi copiii erau culcaţi. Eu eram singur în patul meu de mizerie (stăteam în camere separate, într-atît miro-seam de urît, deoarece pielea mea emana un miros de moarte datorat parţial medicamentelor absorbite), şi acolo am început să-L rog pe Domnul să mă scape de tot ce era în viaţa mea rău şi contrar voii Sale. Mai ales tutunul era cel care mă dădea gata, şi printre lucrurile menţionate erau şi comprimatele mele de do-pant (luam 12 pe zi, şi ele provocau contracţii artificiale foarte dureroase, mai ales la nivelul stomacului şi intestinelor). Deodată, am retractat cele spuse şi I-am zis lui Dumnezeu în rugăciunea mea: „Nu, Doamne, nu stimulatoarele, căci ştii că nu pot supravieţui fără ele mai mult de trei ore". Mi-au venit a-tunci în minte şi în inimă aceste cuvinte: „Orice lucru veţi cere în rugăciune, să credeţi că l-aţi primit, şi-1 veţi vedea împlinindu-se". N-aş fi putut spune atunci că ele se găseau în Evanghelia după Marcu 11.24, dar am primit aceste cuvinte ca din gura lui Cristos. Ele au creat în mine forţa suficientă pentru a fi total scăpat de dependenţa mea de medicamente. Şi deoarece aveam în mine siguranţa că nu mai era nevoie de aceste remedii pentru a trăi, cu nişte gesturi extrem de încete, din cauza slăbiciunii în care mă găseam, am desfăcut

toate cutiile de medicamente şi am aruncat tabletele de mythelază în oala de noapte. Reamintesc **faptul Ci** nu-mi puteam permite să depăşesc cele trei ore lîira medicament, altfel mă sufocam. De acum trăiam prin credinţă, viaţa mea nu mai depindea decît de Dumnezeu; fidelitatea Sa faţă de mine n-a dat greş niciodată. Doar a Lui să fie toată gloria!
Vorbind din punct de vedere medical, era nebunie curată, aproape o sinucidere, şi de aceea îi pun în gardă pe toţi cei care ar fi ispitiţi să mă imite sau să-i sfătuiască pe alţii să facă lucrul acesta, sub pretext că în cazul meu a dat rezultat. Aici este vorba despre un fapt autentic, dar pe care numai Domnul îl poate iniţia şi duce la capăt (Evrei 12:2). Aceasta nu înseamnă că el nu se poate repeta, dar numai printr-o credinţă personală şi vie făcută activă printr-o relaţie profundă cu Cristosul din Scriptură.
Dimineaţa, cînd soţia mea a venit să mă ajute să înghit primul comprimat al zilei (ea trebuia să mă facă să-1 înghit fără să ajungă în trahee şi de aici în plămîni, căci altfel m-aş fi sufocat), i-am povestit ce se întîm-plase în ajun şi cum fusese eliberată în felul acesta de corvoada comprimatelor, deoarece scăpasem cu adevărat de ele. Ea n-a fost nici surprinsă, nici emoţionată de cuvintele mele, ştiind că oricum eram condamnat. Mi-a pregătit deci o cană de cafea cu lapte şi, pentru prima oară de doi ani, am băut, desigur, încet, dar am băut fără să fiu stimulat. Respiraţia mea era calină, iar inima liniştită. Ea i-a pregătit apoi pe copii pentru şcoală şi, cînd s-a întors, a trecut pe la fraţii **noştri** pentecostali pentru a le anunţa izbăvirea

mea. **Departe**
39
de a se bucura, ei s-au înspăimîntat, ştiind foarte bine că, din punct de vedere medical, eram un om mort, şi lucrul acesta risca să fie o contra-mărturie dacă ar fi fost un eşec. Astfel, a predica vindecarea divină este un lucru, dar a vedea vindecări autentice este cu totul altceva. Soţia nu mi-a zis nimic despre reacţia lor, şi nici ei atunci cînd au venit în dimineaţa aceea să mă vadă. Le-am explicat cum îmi vorbise Domnul prin Cuvîntul Său. Cum, după ce adusesem mulţumiri, adormisem în pace ca un copilaş în braţele mamei, şi ce fericit eram să nu mai depind decît de El.
Cînd zic că le-am explicat ce se petrecuse cu o seară înainte, să nu credeţi că vorbeam normal. Limba îmi era tot paralizată, iar respiraţia scurtă şi gîfîitoare. încercaţi să vorbiţi fără să mişcaţi limba, ci lăsînd-o să atîrne în afara gurii, şi vă veţi putea face o idee despre modul meu de a mă exprima şi de dificultăţile de a mă face înţeles.
Totul părea perfect; s-au scurs astfel 48 de ore fără probleme. Desigur, eram tot extenuat, simptomele mi-asteniei erau tot prezente, dar eu puteam să respir şi să mă hrănesc fără ajutorul medicamentelor. Soţia mi-a pregătit atunci o banană zdrobită amestecată cu suc de portocale. Acesta a fost testul adevărului. Deoarece mi-era la fel de greu să înghit ca şi pînă acum, o linguriţă din acest amestec a ajuns direct în plămîni pro-ducînd sufocarea, hipersalivaţia şi, în cîteva clipe, mi-am înecat literalmente plămînii. Lipsindu-mi forţa necesară, eram în imposibilitatea chiar şi de a tuşi, de a expectora, şi nu aveam la dispoziţie nici un ajutor omenesc pentru a mă stimula. Dar acum horcăiam,
40
făceam spume la gură şi la nas, ochii mi se ilflilcuu peste cap. Se părea într-adevăr că era sfîrşitul. Alunei s-a auzit soneria la uşă. Soţia s-a dus să deschidă; erau prietenii şi fraţii noştri în Cristos care ne făceau o vi/i-tă. Soţia mea le-a zis: „Este pe cale să se sufoce, c sfîrşitul!" Ei au intrat în cameră; bărbatul a izbucnit în plîns, dar femeia a îngenuncheat la picioarele patului şi a strigat din toată inima la Domnul: „Doamne, din adîncul necazului invocăm Numele Tău în favoarea fratelui nostru, salvează-1, ca să Te servească şi să Te glorifice..." în timp ce ea împreună cu soţul ei şi cu soţia mea îşi continuau cererile la Dumnezeu în favoarea mea, starea de rău a încetat instantaneu; am dat afară tot ce era în plămînii mei, am încetat să salivez, mi-am şters faţa pe care şiroia transpiraţia, m-am aşezat pe pat, apoi am căzut pe genunchi ca să aduc mulţumiri Domnului pentru acest nou miracol de îndurare în favoarea mea. Soţia şi fraţii noştri, care pînă atunci nu-şi ridicaseră capul şi nu văzuseră ceea ce se petrecea, au fost uluiţi să mă audă lăudîndu-L pe Dumnezeu şi au plîns de bucurie pentru răspunsul Său la rugăciunile lor (vezi Psalmul 34).
Cîteva zile mai tîrziu, medicul a venit acasă pentru copii. Soţia i-a împărtăşit bucuria de a mă vedea scăpat de stimulatoare şi a depus mărturie despre credinţa noastră. El a ascultat-o cu un aer de milă şi i-a răspuns: „Biata de dumneavoastră, nu vă bucuraţi prea mult, soţul dumneavoastră este condamnat, este ;ibso lut imposibil să reziste mai mult de două luni; am cunoscut eu pe alţii care au crezut în minuni, care s .ui dus la Lourdes, etc, şi acum nu mai sunt în viaţii; Mtl
41
absolut necesar ca soţul dumneavoastră să reia stimulatoarele, este singura lui şansă de a-şi prelungi viaţa". Omeneşte vorbind, avea fără îndoială dreptate, dar domeniul credinţei nu ţine seamă de lucrurile vizibile, chiar dacă ele sunt contrare raţiunii.
Cinci luni mai tîrziu, în septembrie 1966, a trebuit să trec din nou printr-o încercare teribilă. Am fost atins de o bronşită puternică; mă sufocam, salivam din abundenţă şi mi-era foarte greu să înghit. Socrii mei au insistat ca să se cheme medicul. Noi nu eram ostili medicinei generale, dar ştiam foarte bine că, în cazul meu, nu exista remediu eficace. Medicul a venit deci acasă, m-a ascultat atent la plămîni, a scris o reţetă impresionantă şi a ieşit din cameră. Soţia mea 1-a întrebat atunci ce credea despre starea mea. Răspunsul său a fost: „îmi pare rău, v-am spus că nu va putea să reziste, acum e sfîrşitul, se va stinge ca o luminare".
Fraţii pentecostali au venit seara la mine în vizită ca şi prima oară, dar rugăciunile lor n-au primit răspuns. Ei au plecat deci, convinşi că nu mă vor mai vedea viu. Plămînii mi se umpluseră din nou de mucozităţi, făceam spume la gură şi la nas, iar ochii mi se dădeau peste

cap ca şi prima dată. Soţia era epuizată de îngrijorare şi de îngrijirile necesitate de starea mea, precum şi de cei trei copii ai noştri. Nu avea decît o tensiune maximă de 7. Ea s-a aşezat pe marginea patului şi m-a vegheat pe jumătate adormită. Plămînii mei erau congestionaţi, respiraţia mi-era din ce în ce mai scurtă şi dificilă, horcăiam. Cu toate acestea, oricît de incredibil ar putea părea, in interiorul meu aveam o pace perfectă, întrebîndu-mă pur şi simplu ce aştepta

Domnul pentru a mă scăpa ca şi prima oară. Nu mă puteam hotărî să mă îndoiesc, era pentru mine ceva imposibil, dar şi inexplicabil. De fapt, experimentam ceea ce zicea apostolul Paul în Filipeni 4:6-7: „Pacea lui Dumnezeu care întrece orice înţelegere îmi păzea inima şi gîndurile în Cristos Iesus", şi lucrul acesta mi-era de-ajuns. Spre miezul nopţii, starea mea s-a agravat şi mai mult. în minte mi-a venit un gînd, pe care-1 pun desigur pe seama Domnului. Trebuia să o fac pe soţia mea să înţeleagă prin gesturi ca să se ridice în picioare pe pat, să-mi ridice în braţe corpul, capul fiind în jos, iar picioarele în sus, pînă ce mi se golesc plămînii. Ea a făcut lucrul acesta, şi plămînii mei s-au eliberat deplin. Complet epuizată, ea a căzut apoi pe spate în pat, cu mine în braţe. După un sfert de oră, tot într-o perfectă comuniune cu Dumnezeu, am zis soţiei mele: „Poţi acum să te duci la culcare, nu te mai teme de nimic, am convingerea absolută că nu voi mai avea niciodată o asemenea stare de rău". Era în februarie 1966, acum suntem în 1995, şi efectiv, asemenea stări de rău n-au mai apărut niciodată, deşi au mai fost un număr de angine şi de gripe.

în urma tuturor acestor fapte, spre gloria Salvatorului şi Domnului nostru, ne-am numit casa „Eben-E-zer", „Stînca Salvării", conform versetului din l.Sa-muel 7:12, „pentru că pînă aici Domnul ne-a ajutat". Şi am fi putut adăuga „Iahve-Iire", ceea ce înseamnă „Domnul va purta de grijă", căci nu s-a întîmplat niciodată să nu facă lucrul acesta.

Ca pentru a confirma titlul acestei mărturii „De la moarte la viaţă", I-a plăcut lui Dumnezeu, în noiem-

brie 1972, să-mi permită să procreez un al patrulea copil, în ciuda slăbiciunii mele. Anunţul viitoarei naşteri a provocat la început surpriză, apoi o mare bucurie. Foarte repede, soţia mea a fost ţinta unor presiuni din partea medicului nostru, a asistentei sociale şi a unor membri ai familiei ca să facă avort, căci, ziceau ei, copilul risca să fie anormal şi să fie pentru ea un surplus de muncă. Fără nici o ezitare, am optat pentru viaţă, socotind că ea era un dar de la Dumnezeu. A atenta la viaţă echivala cu a ridica mîna împotriva Sa. Am aşteptat deci plini de încredere evenimentul, care s-a produs în Auch la 3 august 1973. O fetiţă frumoasă numită Rachel a venit să înveselească toată familia. Evident, adepţii avortului nu s-au jenat să vină şi s-o examineze pe micuţă pe toate feţele ca să vadă dacă era normală! Rachel, care umblă pe căile lui Dumnezeu ca întreaga familie, este actualmente studentă la facultatea de medicină din Toulouse!

Numai Dumnezeului nostru, Creatorul şi Tatăl nostru, şi lui Iesus Cristos, Salvatorul şi Domnul nostru, să-I fie toată închinarea şi recunoştinţa noastră!

înaintarea mea spirituală

Ar fi incorect din partea mea să nu recunosc toate binefacerile pe care mi le-au adus pentecostalii prin devotamentul lor, prin afecţiunea lor şi prin rugăciunile lor. De aceea, înainte de orice altceva şi din respect faţă de persoanele implicate în această mărturie, nu voi cita nici un nume, mărginindu-mă la faptele trăite.

Aşa cum am avut deja ocazia să spun, descoperirea lui Cristos ca Salvator al meu personal a fost pentru mine o adevărată uimire admirativă. La o lună după întîlnirea mea cu Dumnezeu prin Scriptură, adică în 13 martie 1966, eram botezat, cu rezerva exprimată astfel pastorului: „Mă angajez să umblu cu Domnul şi cu voi din toată inima, dar dacă într-o zi voi descoperi un lucru care nu cadrează cu Scriptura, mă voi simţi liber să-1 refuz, chiar să mă şi separ". El a fost întru totul de acord cu această luare de poziţie.

La sfîrşitul lui martie 1966, adică la 15 zile după botezul meu cu apă, la ieşirea de la serviciul religios duminical, mi s-a cerut să rămîn, în timp ce soţia urma să se întoarcă la Gimont cu copiii; urma să aibă loc o adunare specială de post şi rugăciune pentru a căuta „botezul cu

Spiritul (Duhul) Sfînt".
Neştiind nimic despre aşa ceva, am rămas la această întrunire. După cîntarea cu numărul 143 „Pe aripile credinţei", al cărei refren spune: „O, vino, Spirit al lui Dumnezeu! Fă-ne să simţim prezenţa Ta, îmbracă-ne cu puterea Ta Şi botează-ne cu foc! Spirit al lui Dumnezeu, botează-ne cu foc!", s-a făcut un vacarm ge-

neral, unii s-au pus în genunchi, alţii stăteau în picioare cu mîinile ridicate în sus. Personal, am fost încadrat de doi „prezbiteri" care au rămas aşezaţi lîngă mine, rugîndu-se mai mult sau mai puţin cu voce tare, ca toţi cei din adunare, dar eu nu înţelegeam ceea ce ziceau ei. Unii au început să tremure, alţii să transpire bizar, alţii să rîdă, să plîngă, totul amestecat cu strigăte ciudate, gemete şi bolboroseli de cuvinte din care nu înţelegeam nimic. Toată lumea „vorbea" şi „se ruga" în acelaşi timp într-o excitaţie de nedescris. Unul dintre cei care fuseseră botezaţi cu apă în acelaşi timp cu mine a căzut pe duşumea. îl văd şi astăzi înaintea ochilor încercînd să se tîrască pe sub scaune. Eram înmărmurit, întrebîndu-mă ce voiau să zică toate acestea. După adunare, acest om a venit la mine cu faţa radioasă şi şiroind de transpiraţie ca să-mi zică: „Frate, am fost botezat cu Spiritul Sfînt cu atîta putere, încît m-am gîndit la tine şi am încercat să mă tîrăsc spre tine ca să-ţi împărtăşesc această bucurie, dar n-am putut, atît de puternic era Spiritul asupra mea". Deschid aici o paranteză ca să spun că omul acesta şi soţia lui, care fuseseră mai înainte amîndoi divorţaţi, au părăsit nu mult după aceea adunarea la o mînie, neacceptînd mustrările primite pentru comportarea lor. Cerînd explicaţii asupra a tot ceea ce văzusem şi auzisem în cursul acestei reuniuni, mi s-a răspuns, cu Biblia în mînă, că aşa se întîmplase şi în ziua Cinci-zecimii (Fapte 2): atunci, Spiritul Sfînt pusese stăpîni-re pe apostoli şi discipoli, şi aceştia nu mai erau stă-pîni pe ei înşişi, ci în întregime dependenţi de Spiritul lui Dumnezeu. Comportamentul lor bizar stîrnise

atunci în mulţime această afirmaţie: „Sunt plini de vin dulce". Cu ajutorul pasajelor din Fapte 10:44-48 şi 19:1-6, prietenii mei m-au convins că erau pe linia adevăratei Biserici născută în ziua Cincizecimii şi continuînd de-a lungul secolelor pînă în zilele noastre, în ciuda persecuţiilor. Dumnezeu era mereu Acelaşi, şi promisiunile Sale pentru toţi (Fapte 2:39).
De atunci, m-am dedat cu şi mai multă ardoare citirii Cuvîntului lui Dumnezeu şi am subliniat toate versetele care se refereau la Spiritul Sfînt, la miracole, semne şi minuni relatate mai ales în Evanghelii şi în Fapte. Aspiram din tot sufletul meu să primesc „botezul cu Spiritul Sfînt", să fiu făcut în stare să predic şi să fac minuni ca să cîştig cît mai multe suflete posibil la cauza Evangheliei. Dar nu se întîmpla nimic. Timp de multe luni, reamintesc că eram infirm, am acceptat să se pună mîinile peste mine fără să o cer măcar. în cele din urmă am fost plictisit şi chiar iritat de lucrul acesta, astfel că am cerut să se înceteze cu acest gen de exerciţiu „spiritual" asupra persoanei mele. Aveam credinţă deplină în Cristos ca Salvator şi Domn al vieţii mele, convins că într-o zi voi fi vindecat şi-L voi servi pe Domnul, cînd şi unde va vrea El. Dar, înainte de a mi se da vindecarea totală, trebuia să mai sufăr mult moral şi spiritual.
La începutul lui noiembrie 1966, adică la opt luni de la convertirea mea, a avut loc la Auch o misiune de evanghelizare şi edificare condusă de Douglas Scott, englezul care a importat pentecostalismul în Franţa. El a predicat remarcabil timp de cinci zile, de două ori pe zi pe tema din Romani 8. Am fost cu adevărat

foarte fericit să-1 aud pînă la versetul 9, unde scrie: „Dacă cineva nu are Spiritul lui Cristos, nu-I aparţine", după care a adăugat: „Putem avea într-adevăr siguranţa că cineva are Spiritul lui Cristos dacă îl auzim ,vorbind în limbi'!" Am primit aceste cuvinte ca o lovitură de ciocan în cap, dar n-am spus nimănui nimic. Deci aşa, pentru că nu vorbeam în „limbi", nu aveam Spiritul lui Cristos, nu-I aparţineam, şi dacă nu-I aparţineam, eram tot mort în păcatul meu şi separat de Dumnezeu ca şi înainte de convertirea mea! O tristeţe adîncă mi-a cuprins întreaga fiinţă dar, contrar poziţiei mele catolice, eram sigur de un lucru: soluţia nu putea să se găsească decît în Scriptură. Neputînd pune la îndoială cuvîntul acestui predicator eminent, ale cărui mesaje erau împodobite cu întîmplări uimitoare, răul nu putea să se găsească decît în mine. Mi-au trebuit nouă ani îndelungi ca să ajung la concluzia că ceea ce declară omul din partea lui Dumnezeu nu este neapărat ceea ce spune Dumnezeu. Cînd citeam Evanghelia după

Ioan, credeam că sunt salvat, un adevărat copil al lui Dumnezeu prin credinţă, după însuşi cuvîntul lui Iesus: „Cine crede în Mine are viaţa eternă"; şi cînd citeam Romani 8:9, nu-I aparţineam, şi la fel era şi cînd citeam l.Corinteni 12:13: „Noi toţi am fost botezaţi de un singur Spirit ca să formăm un singur Corp (Biserica)". Nefiind botezat de Spiritul, nu făceam deci parte din acest Corp. Exista acolo o faimoasă contradicţie între textele din Evanghelie şi cele din Epistole, dar de ce?

In adunare, un frate spaniol nu vorbise nici el vreodată în „limbi". Şi totuşi zicea despre el că este „bote-

zat de Spiritul" şi face parte din Corpul Bisericii. Deoarece subscrisesem din plin doctrinei pentecosta-le, am încercat să-i demonstrez că greşea şi că se găsea în poziţia celor două triburi şi jumătate care preferau să rămînă dincolo de Iordan şi să se dezvolte acolo! Dar el era complet liniştit în ce privea salvarea lui şi poziţia lui înaintea lui Dumnezeu, nu însă şi eu. Am citit, am recitit şi am scris toate pasajele din Scriptură care vorbesc despre Spiritul Sfînt. N-am reuşit nimic, am dobîndit multe cunoştinţe biblice, dar nu soluţia la această problemă a „botezului cu Spiritul Sfînt".

în 1970, atunci cînd aveam trei ani şi jumătate de la convertire, pastorul şi-a pus mîinile peste mine în cursul unei adunări de rugăciune şi, fără să o cer, s-a rugat în franceză şi „în limbi" ca să primesc Spiritul Sfînt. După care m-a întrebat: „Simţiţi ceva?" Eu am răspuns: „Nu, de ce?" „Soţia mi-a zis că am ungerea ca să fiţi botezat cu Spiritul Sfînt!" Aceasta mi s-a părut foarte ciudat! Trebuie să subliniez că soţia lui avea o mare influenţă asupra lui, şi ea făcea semn soţului ei cu capul ca să arate dacă „darul" era de la Dumnezeu, pentru ca să-i ceară interpretarea, sau de la omul carnal, de la care nu trebuia să aibă interpretarea!

în 1972, succesorul său a ţinut o serie de adunări speciale de căutare a Spiritului Sfînt. Acest pastor era extrem de zgomotos, neezitînd să strige şi să-şi împingă ascultătorii la exaltare. El îi îndemna de asemenea pe cei care nu erau „botezaţi cu Spiritul Sfînt" să vorbească în limbi astfel: „Spuneţi orice, nu contează,

lăsaţi-vă duşi, şi Spiritul Sfint vă va pune stăpînire pe limbă. Trebuie să vorbiţi în ‚limbi'! Repetaţi mereu acelaşi sunet, şi va veni! La început va fi un pic cam tras de păr, dar pe urmă totul va merge bine". In seara aceea, patru persoane au declarat că au primit „botezul cu Spiritul Sfînt"!

Incepînd cu această zi, am hotărît să nu mai accept acest gen de căutare a „Spiritului", cu atît mai mult cu cît efectele perverse ale acestor „botezuri" deveneau tot mai evidente în ochii mei: atitudini scandaloase ale unor „botezaţi", afirmaţii şi învăţături contrare Scripturii, înfumurare, perversiune, minciună, adulter, homosexualitate... dezvăluindu-se în cursul anilor. Au trebuit să treacă nouă ani pînă ce s-a lămurit şi rezolvat pentru mine această chestiune a Spiritului Sfînt.

Profund întristat, L-am rugat pe Domnul să-mi vină în ajutor punînd capăt frămîntării mele. în interiorul meu, El mi-a răspuns: „Pe cine trebuie să crezi tu? Pe oamenii care zic că vorbesc din partea Mea atunci cînd n-am zis nimic asemănător, sau în ceea ce afirm în Cuvîntul Meu?" L-am întîlnit atunci pe prietenul meu spaniol şi i-am zis: „Noi tot nu suntem botezaţi cu Spiritul Sfînt, pe cînd corintenii erau toţi botezaţi". El mi-a răspuns pur şi simplu: „Eşti într-adevăr sigur că numai corintenii erau botezaţi cu Spiritul? Citeşte începutul Epistolei şi vezi ce scrie acolo". Am reluat deci pentru a nu ştiu cîta oară: „Paul... *Bisericii lui Dumnezeu care este în Corint, celor care au fost sfinţiţi în Cristos Iesus,* chemaţi să fie sfinţi, *şi tuturor celor care invocă în vreun loc Numele Domnului nostru Iesus Cristos, Domnul lor şi al nostru:* Graţia

şi pacea să vă fie date..."

Acesta a fost declicul, iluminarea. Astfel, Spiritul Sfînt declara prin Paul bisericii din Corint şi *tuturor* celor care invocau în vreun loc Numele Domnului, deci şi mie: „Noi *toţi* am fost botezaţi de un singur Spirit ca să formăm un singur Corp..." Acum era limpede, nu mai exista contradicţie între Evanghelia după Ioan şi Epistole, ci o perfectă unitate de gîndire. O bucurie imensă mi-a umplut din nou inima, cu siguranţa salvării şi a apartenenţei mele la adevărata

Biserică, cea compusă din toţi cei care invocă cu credinţă şi adevăr Numele Domnului Iesus Cristos ca Salvator şi Domn.
Duminica următoare, am fost foarte fericit să împărtăşesc această descoperire cu fratele meu spaniol. El mi-a zis atunci: „Tocmai am văzut în catalogul de cărţi al CLC-ului apariţia unei broşuri de J-J. Dubois intitulată: ‚Botezul şi plinătatea Spiritului Sfint'. Voi comanda un exemplar; vrei şi tu unul?" Am acceptat şi am descoperit, după cîteva zile, că broşura răspundea exact la ceea ce Domnul tocmai îmi revelase. Am scris unui frate responsabil al publicaţiei „Voix dans le desert" (Voce în deşert) şi, lucru curios, a doua zi, înainte ca scrisoarea mea să-i parvină, am primit revista care se ocupa de aceeaşi problemă şi care nu făcea decît să-mi confirme descoperirea. Inima îmi era plină de recunoştinţă faţă de Domnul pentru mila Sa faţă de mine.
S-au scurs deci nouă ani petrecuţi în căutarea a ceea ce posedam deja de la convertirea mea. Mi-au mai trebuit alţi nouă ani ca să reuşesc să ies din „Adunarea

lui Dumnezeu". întrucît soţia mea fusese botezată cu „spiritul", vorbise în „limbi", transmisese mesaje în „limbi", cu toate extravaganţele care le însoţeau: strigăte, plîns, tremurături, lucrul acesta n-a fost uşor. Să nu credeţi cumva că darul acestui „spirit" a adus în căminul nostru pacea, liniştea şi seninătatea. A fost exact contrariul, dar, din decenţă, nu voi spune nimic despre aceasta. în faţa tristelor rezultate, ea a acceptat în final să respingă „spiritul limbilor" de care era legată, fapt care a avut ca efect o schimbare radicală în atitudinea şi în căminul nostru.
Copiii noştri Paul, Claude şi Rachel s-au angajat pe urmă în mod personal, rînd pe rînd, pentru Domnul, lăsîndu-se botezaţi după Scripturi. De atunci au avut o atitudine, sentimente şi o conduită care îl glorifică.
După părerea mea, caracteristica mediilor pente-costalo-carismatice este un spirit de eroare sau rătăcire deghizat în zel excesiv care îi împinge pe indivizi, cu pastorii în frunte, la exaltarea miraculosului, vrînd ca totul să fie minunat şi să fie un succes perfect atît pentru timpul de acum, cît şi pentru eternitate. Ei nu ezită să afirme că s-au vindecat sau că alţii s-au vindecat şi că succesul trebuie să se traducă în toate domeniile vieţii, chiar dacă este vădit contrariul. Li se pare o insultă la adresa lui Dumnezeu şi a mărturiei Sale că un om poate rămîne infirm, bolnav sau sărac, şi să fie mulţumit în această stare. Ei nu puteau admite că eu aduc mulţumiri lui Dumnezeu pentru starea de infirmitate în care mă menţinea. Şi totuşi ce dezastru ar fi fost pentru mine şi pentru ai mei dacă aş fi fost vindecat instantaneu la convertirea mea! Fără îndoială

că aş fi devenit un persecutor al infirmilor şi un predicator înverşunat a tot felul de binecuvîntări „ *în Cristos" în locurilepământeşti,* care produc în final multe chinuri şi suferinţe, dacă nu duc cumva la pierzare, în loc să am mulţumire deplină şi pacea de a mă găsi doar în Cristos. Oare nu-mi permisese prelungirea stării meleile infirmitate să cercetez Scripturile, să am o credinţă personală care se degajă din Cuvîntul lui Cristos (şi nu din cel al oamenilor) şi s-o transmit copiilor mei? Ce privilegiu să fi putut în fiecare zi să fiu în contact cu Dumnezeul şi Salvatorul meu şi să-i atrag pe ai mei spre El prin închinarea familială zilnică! Copiii n-au plecat niciodată la şcoală fără să fi auzit un pasaj din Scriptură, fără să se fi rugat şi cîn-tat spre gloria Celui care ne-a iubit atît de mult şi ne-a scos dintr-o asemenea situaţie. Ce tristeţe să vezi atîţia predicatori ai succesului, ai miracolului sau ai neghiobiilor sentimentale aflîndu-se în faliment fizic, moral sau chiar spiritual! Aici, sunt obligat să afirm că în cei optsprezece ani petrecuţi printre pentecostali, asistînd în medie la două adunări de evanghelizare pe săptămînă, n-am văzut niciodată un singur bolnav vindecat instantaneu prin punerea mîinilor ca în Evanghelii sau în cartea Faptelor, absolut niciodată. Dimpotrivă, am auzit şi văzut o serie de persoane decla-rînd că au fost vindecate ca urmare a punerii mîinilor. Necazul este că majoritatea continuau să ceară de zeci de ori punerea mîinilor pentru a fi vindecaţi de aceleaşi boli sau se internau în spital tocmai pentru afecţiunile de care pretinseseră că fuseseră vindecaţi. De cîte ori nu mi s-a zis că eram vindecat şi că numai

necredinţa mea mă împiedica să se manifeste starea de sănătate! Intr-o zi, doi fraţi m-au ţinut

în picioare pe mijlocul culoarului central pentru ca evanghelistul aflat în trecere în biserica noastră să-şi pună mîinile peste mine. Apoi acesta a zis: „Lăsaţi'-l să umble, în Numele lui Iesus". Ei au făcut aşa, şi eu m-am prăbuşit ca un castel de cărţi, incapabil să fac măcar un pas. Evanghelistul a zis atunci în timp ce mă privea: „^ necredinţa, necredinţa!"
54
O nouă orientare
Trecînd anii, eram foarte hotărît să ies din mediul pentecostal, nu din cauza scandalurilor, căci din nefericire ei nu deţin exclusivitatea, ci din cauza învăţăturii lor asupra Spiritului Sfînt, a manifestărilor care îl însoţesc, a punerii mîinilor fără discernămînt şi a vindecării cu orice preţ.
Am hotărît deci să mă alătur Adunării Evanghelice a fraţilor, zişi „largi", din Auch.
în decembrie 1983, l-am anunţat pe pastor despre plecapea noastră. Evident, el a fost afectat de lucrul acesta, căci ţinea mult la noi, la fel ca şi adunarea, iar copiii noştri acompaniau cîntările cu instrumentele. Plecarea, în 1 ianuarie 1984, n-a fost uşoară, mai ales pentru soţie şi pentru copii, foarte ataşaţi de comunitate şi de tineri în particular. Le-a venit greu să se regăsească izolaţi într-un mediu mult mai rezervat, la extrema opusă în ce privea modul de a conduce adunările... Dar eu aveam convingerea interioară că această decizie îmi era impusă de Domnul şi Cuvîntul Său, fidelitatea faţă de acesta neputînd fi prejudiciată din cauza sentimentalismului. De la început, mi s-a cerut să-mi aduc aportul la studiile biblice, la serviciile divine şi la orele de rugăciune. Am făcut bucuros lucrul acesta, deşi cu mari dificultăţi de exprimare, ţinînd seama de insuficienţa mea respiratorie.
Anii s-au scurs cu o reînnoire neîncetată a bucuriei şi păcii în Cristos, în ciuda dificultăţilor şi a unui progres foarte lent în sănătate, cu suişuri şi coborîşuri, dar rămînînd tot miastenic.
55
Vindecarea mea totală
La sfîrşitul lui 1990, ca urmare a unor lucrări mărunte făcute în patru labe în bucătărie, am simţit dureri atît de intense în piciorul stîng, de parcă mi-ar fi fost smuls din articulaţie. Medicul m-a sfătuit să consult un specialist la spitalul din Auch. Deşi îmi jurasem să nu mai pun vreodată piciorul într-un spital, am fost constrîns de durere s-o fac la începutul lui februarie 1991. Vizita s-a schimbat în spitalizare pe loc. Deoarece durerea creştea, medicii au decis s-o calmeze cu nişte medicamente puternice complet interzise pentru un miastenic. în 48 de ore, starea mea s-a înrăutăţit rapid, şi m-am regăsit în acelaşi punct ca în urmă cu 27 de ani în spitalul din Nancy: imposibilitatea de a mă hrăni, de a vorbi, etc, şi începutul dificultăţilor respiratorii. Am crezut într-adevăr că Domnul avea să mă ia la Sine şi am adus lucrul acesta la cunoştinţa soţiei şi copiilor. Dar nu aceasta era dorinţa Sa.
„Specialistul" a declarat soţiei mele că era mirat de rezistenţa mea. El credea că nu puteam rezista mai mult de cîteva ore acestei experienţe! Nu este oare scris în Ieremia 17:5: „Blestemat să fie omul care se încrede în om!"? Cu toate acestea, eu ştiam de ce mă adusese Domnul aici şi din ce motiv comiteau medicii atîtea erori cu mine. De abia am ajuns în patul de spital, că m-am întors spre vecinul meu ca să-1 salut şi să fac cunoştinţă cu el. Era un om în vîrstă şi în mod vizibil foarte istovit şi consumat. Mi-a povestit atunci viaţa plină de suferinţe şi temeri pentru viitor. I-am depus mărturie despre credinţa mea în Iesus Cristos,
56
îndemnîndu-1 să-şi pună încrederea în El, singurul care putea să-i liniştească temerile şi să pună balsam pe rănile inimii lui. El a început atunci să plîngă, spunîn-du-mi că-i făceam un mare bine, căci îi aminteam de o carte pe care părinţii săi, imigranţi italieni, o aduseseră cu ei în Franţa acum 50 de ani şi pe care n-o putuse recupera niciodată. El mi-a zis a doua zi că suferea de insomnie de zeci de ani şi că reuşise în sfîrşit să doarmă o noapte întreagă. Medicii au comis o serie întreagă de erori, atît în cazul lui, cît şi în al meu, astfel că am rămas împreună 15 zile, atunci cînd 3 sau 4 ar fi trebuit să fie de-ajuns! Aceasta mi-a permis să-1 fac să-şi pună credinţa în Iesus Cristos printr-o citire asiduă a Scripturilor. El era într-adevăr transformat şi vorbea despre descoperirea sa tuturor vizitatorilor, printre care soţia sa, pe care a pierdut-o la 15 zile după ieşirea lui din spital. El mi-a spus atunci că dacă nu L-ar fi întîlnit pe Domnul s-ar fi sinucis. De acum, îşi petrecea majoritatea timpului citind Noul Testament. I-am oferit pe urmă o Biblie.

Durerile mele n-au încetat, şi s-a diagnosticat o hernie de disc. Am fost atunci transportat la Toulouse pentru o nucleoaspiraţie, operaţia clasică a herniei de disc fiind prea periculoasă pentru mine, căci folosirea unor anestezice puternice risca să mă răpună. Totuşi, această nucleoaspiraţie n-a schimbat nimic în ce privea durerile, şi medicii mi-au zis că trebuia să plec acasă. Dacă durerile persistau, vor încerca mai tîrziu operaţia clasică. Nu aveam voie să mă mişc sau să umblu. „Va ţine mult!" au zis ei. Rachel, fiica mea cea mai mică, şi Paul au venit să mă vadă în ajunul exter-

nării mele şi mi-au zis şi ei să nu-mi fac iluzii, căci nu aveam şanse să umblu curînd. Mi-era complet indiferent dacă terminam cu zăcutul în pat sau nu, cu condiţia să fiu în pace cu Dumnezeul şi Salvatorul meu, din cauză că eram obişnuit să sufăr şi să trăiesc dependent de alţii vreme de 27 de ani. Eram într-o seninătate completă. în seara aceea I-am adus mulţumiri lui Dumnezeu pentru tot drumul parcurs pînă atunci prin graţia Sa şi am adormit. A doua zi, cea a plecării mele din spital, m-am trezit pe la ora 7 ca de obicei, dar cu o senzaţie extrem de ciudată. Am început să respir din adîncul plămînilor, lucru pe care nu-1 făceam niciodată. Maxilarele se contractau într-un mod ciudat. M-am întrebat brusc cu voce tare: „Ce se întîmplă cu mine, ce se întîmplă cu mine, ce se întîmplă cu mine?" M-am uitat în sus şi mi-am dat seama că ochii mei erau mobili! Nu mai vedeam dublu! O forţă ciudată părea să clocotească în mine. Mîinile mele, care pînă atunci nu se deschideau decît pe jumătate, se deschideau acum complet. Ce plăcere să le tot deschid şi să le închid! Degetele mele! Puteam să le întind la maximum, pe cînd pînă atunci, cînd întindeam cuiva mîna, acela trebuia să-mi strîngă mîna, căci eu unul nu puteam! Şi repetam fără încetare cu voce tare: „Ce se întîmplă cu mine, ce se întîmplă cu mine?" Mi se interzisese orice mişcare în afara patului; m-am hotărît să mă aşez pe marginea lui. Continuam să mă întreb cu o plăcere reală: „Ce se întîmplă cu mine, ce înseamnă asta?" Am hotărît apoi să-mi pun picioarele pe duşumea. „Dar ce înseamnă asta? Labele picioarelor ţin, picioarele ţin, coloana vertebrală ţine; este

incredibil!" Mi-am zis atunci: „Trebuie să te duci pînă la toaletă!" Am făcut cu paşi mici lucrul acesta, şi ajuns acolo, ce surpriză! Credeam că visez! „Dar nu eşti tu", mi-am zis eu. Atunci mi s-au deschis ochii spirituali şi am început să plîng, zicînd: „Doamne, Tu-mi dai astăzi o vindecare totală de miastenia mea". M-am gîndit la rugăciunea surorii mele în Cristos atunci cînd eram în punctul cel mai de jos: „Doamne, îţi invocăm Numele în favoarea fratelui nostru, salvează-1 din această situaţie, ca să Te servească şi să Te glorifice". M-am întors apoi la pat şi am telefonat soţiei mele: „Ia ghiceşte ce-am făcut chiar acum!" „Sper că n-ai făcut prostii", mi-a zis ea. „Nu, ci m-am dus la toaletă şi, imaginează-ţi, m-am vindecat în întregime de miastenie, Domnul m-a eliberat definitiv de această infirmitate, sunt cu adevărat liber!" „Dar este imposibil, vorbeşti aiurea", a răspuns ea. „Ba nu, te asigur, sunt vindecat cu adevărat şi deplin de miastenie; spatele şi piciorul tot mă dor, dar cît despre miastenie, s-a terminat cu ea, vei vedea cînd voi veni acasă". Astfel că, la începutul lui martie 1991, fără să fi făcut vreodată din vindecarea corpului o căutare prioritară, m-am regăsit în posesia deplină a forţelor mele după 27 de ani de infirmitate. Am fost dus acasă cu ambulanţa. Toţi ai mei prezenţi erau uimiţi să mă vadă coborînd de pe targa şi privindu-i cu o faţă nouă. Gata cu maxilarul care atîrna pe jumătate, cu pleoapele care cădeau în jos, cu privirea saşie! Desigur, sufeream din cauza spatelui şi a coloanei vertebrale, dar era limpede pentru toţi că nu mai eram acelaşi! Era prea mult să le cer să zică cu certitudine că eram în

întregime vindecat de miastenie, şi totuşi...

Problema durerilor din piciorul meu stîng şi cele lombare avea să fie în final rezolvată de un kineoste-opat care mi-a pus vertebrele la locul lor. Am avut pe urmă nevoie de cîteva săptămîni ca să-mi refac starea generală foarte slăbită din cauza suferinţelor îndurate. Lucru amuzant, acasă reflexele au rămas aceleaşi la cei care mă înconjurau. De fiecare dată cînd voiam să mă scol, ei se ridicau imediat ca să mă ţină şi să mă însoţească. A fost nevoie de mai multe luni ca să se obişnuiască cu ideea că eram cu adevărat liber. Rachel a avut nevoie de şi mai mult timp ca să accepte că nu mai aveam nevoie de serviciile ei!

Deoarece afară era o vreme foarte frumoasă, m-a apucat o poftă nebună să mă plimb în

natură. într-o zi cînd soţia mea era la serviciu, am hotărît să plec la cîmp şi am făcut astfel 2 kilometri! Cînd ea s-a întors acasă, i-am spus ce ispravă făcusem, dar nu m-a crezut. I-am spus atunci să-şi ia bascheţii şi am parcurs împreună o distanţă şi mai mare. De abia se putea ţine după mine! La trecerea noastră, perdelele de la ferestre erau trase ca să se vadă cine o fi persoana care mergea împreună cu doamna Pelzer!
Cîteva zile mai tîrziu s-au copt cireşele. Plin de forţă, m-am urcat singur pînă sus pe scara cea mare. Vecinul nostru, văzîndu-mă cocoţat astfel, s-a îngrozit: „Dar ce faceţi acolo sus, domnule Pelzer?" „După cum vedeţi, culeg cireşe!" Se aştepta fără îndoială să cad şi să mă strivesc de pămînt. Comerciantul care ne aducea alimente congelate a trecut pe la noi ca de obicei. A avut un moment de ezitare cînd m-a văzut şi a

zis: „Dar... nu sunteţi dumneavoastră domnul Pelzer?" „Ba da", i-am răspuns, „eu sunt domnul Pelzer". „Da, văd că dumneavoastră sunteţi unul din fraţii Pelzer, dar nu cel pe care-1 vizitez regulat". I-am explicat atunci că eu eram într-adevăr acela şi că Domnul mă scăpase de infirmitatea mea. Era înmărmurit! Cînd a plecat, mi-a strîns tare mîna, spunînd: „Nu face nimic, să-1 salutaţi pe fratele dumneavoastră din partea mea!" Ceva mai tîrziu a venit vacanţa copiilor. Ei au venit acasă de la facultate pentru cîteva zile. împreună cu ei, m-am hotărît să mă duc să caut ouă într-o fermă nu departe de casă. în general, soţia mea mergea acolo cu maşina, iar eu rămîneam în vehicul cu bastonul meu de infirm, semănînd cu un orb. De data aceasta, desigur că m-am dus eu la ei. Am discutat despre căldura de afară şi despre copii, după care m-am întors cu ouăle. După două zile, Paul s-a întors la fermă. Ei l-au întrebat atunci cine era omul acela care semăna cu tatăl său. Ei au fost uluiţi de răspuns şi, ca toţi cei care m-au cunoscut şi mă văd astăzi, au recunoscut că era într-adevăr un miracol. Cu toate acestea, ca şi pe vremea domnului Iesus, miracolele nu salvează sufletul nimănui. Multor bolnavi le-ar plăcea să experimenteze vindecarea, dar de îndată ce li se vorbeşte de eternitate, de împăcarea cu Dumnezeu şi de ascultarea de Cuvîntul Său, un zîmbet incredul dovedeşte că „şi dacă ar învia morţii, ei tot n-ar crede din inimă".
„Credinţa vine din ceea ce se aude, şi ceea ce se aude vine din Cuvîntul lui Cristos" (Romani 10:17). *„Voi asculta ceea ce zice Domnul Dumnezeu, căci*

El vorbeşte de pace poporului Său şi credincioşilor Săi, cu condiţia ca ei să nu cadă din nou în nebunie " (Psalm 85:9).
„Celui care ne iubeşte, care ne-a scăpat de păcatele noastre prin sîngele Său... Lui să-Ifie gloria şi puterea pentru totdeauna! Amenl" (Apocalipsa

O încurajare
Mi s-a cerut să adaug un cuvînt acestei mărturii care vrea să-L glorifice pe Domnul Iesus Cristos. Este într-adevăr Graţia Sa, favoarea Sa nemeritată pe care am văzut-o la lucru în cei vreo treizeci de ani de cînd cunoaştem familia Pelzer. Cine n-ar vrea să poată spune: „Prin Graţia lui Dumnezeu sunt ce sunt..."?
Vreau să subliniez graţia care i-a fost acordată fratelui meu Louis Pelzer de a putea continua să fie „bolnav într-un mediu care crede în mod unilateral în vindecare". Pentru cine vrea să facă Voia lui Dumnezeu, drumul nu este totdeauna uşor, mai ales din punctul de vedere al onestităţii, al sincerităţii. Spiritul Sfînt ne prelucrează mereu prin Focul Său ca să producă autenticitatea. Aceasta a fost, şi va fi în continuare rugăciunea mea neîncetată pentru el, ca şi pentru noi. Cunoscîndu-L pe Acela care poate „produce în noi voinţa şi înfăptuirea", fie ca El să mărească prin aceste rînduri numărul acelora care, ca şi psalmistul, vor putea primi inima aceea integră şi dreaptă care îl va glorifica (Psalm 119:80...).
„Salvat pentru a servi" este deviza fratelui nostru, atît în adunarea locală din Auch, cît şi în organizaţia de ajutor umanitar pentru ţările din Europa de Est care, de la căderea comunismului, sunt într-o sărăcie lucie/
J. Buisson / VDD